

illust : Shimotsuki04 story : **Stuff.lilac**

MIDNIGHT #កំពុងលក់ដោយឥតគិតថ្លៃ • FEEI

M I D N I G H T F E E I

#ก๊อชองเวย์ •

illust : Shimotsuki04 story : **Stuff.lilac**

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ กระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้อาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้ คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 177

MIDNIGHT FEI #ที่สุดของเฟย์

เขียนโดย Stuff.lilac

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2565

ราคา 475 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4494-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัทธี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัทธพร บุญส่ง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

บรรณาธิการเล่ม : วีรยา กิจสมุทร

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ปก/ภาพประกอบ : Shimotsuki04 รูปเล่ม : นิตินธุ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.kasbook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะทุกคน Stuff.lilac นะคะ ก่อนอื่นเราขอบคุณ
นักอ่านทุกท่านที่กำลังอ่านหน้าจากใจนักเขียนในเล่ม MIDNIGHT
FEI #ที่สุดของเฟย์ อยู่ เราดีใจมาก ๆ ที่พวกเขาได้รับความรักจาก
พวกคุณ

แรงบันดาลใจในการสร้างตัวละครฟีเพย์และน้องเดียร์เกิดขึ้น
มาจากการนั่งคุยกับครอบครัวเรื่องรอยสักบนร่างกายของแต่ละ
บุคคล ขณะนั้นความคิดเรื่องการมองและตัดสินใครคนหนึ่งจาก
รูปลักษณ์ภายนอกจึงแล่นเข้ามาในหัว คำว่าดูดี ดูไม่ดี และดีที่สุด
ของแต่ละคนคืออะไร รอยสักเป็นเหตุผลหลักในการตัดสินตัวบุคคล
ว่าเป็นคนไม่ดีจริงหรือไม่ และความหมายแฝงของรอยสักที่แสดง
ความเป็นตัวตน

ที่สุดของ...อะไรบางอย่างเป็นชื่อเรื่องที่ถูกต่อเติมเข้ามาด้วย
ชื่อของตัวละครเอกผู้เป็นคนดำเนินเรื่อง เพราะสุดท้ายฟีเพย์เป็น
ผู้เฉลยว่าที่สุดของเขานั้นคืออะไร

หนึ่งความคิดหลักที่เราต้องการเสนอ ไม่ใช่เพียงแค่ผู้แอนด์-

โพนที่ให้ความรู้สึกว้าวหวี แต่มันคือประเด็นเกี่ยวกับ ‘การเคารพ
ความชอบของกันและกัน’ ไม่ว่าจะเป็นคนรัก เพื่อนสนิท หรือแม้
กระทั่งครอบครัว เราจึงเริ่มสร้างพวกเขาขึ้นมาผ่านตัวอักษร และ
พูดได้เต็มปากว่าทุกตัวละครภายในเรื่องนี้เกิดขึ้นมาจากความรัก แม้
กระทั่งซานหรือคุณฉัตร เราคิดว่าพวกเขามีเหตุผลในการกระทำ ถึง
อย่างนั้นต้องยอมรับว่าการกระทำของพวกเขาแรงหนึ่งไม่ได้ส่งผลดี
กับใครนอกจากตัวเอง แต่สุดท้ายเรามองว่า ถึงจังหวะหนึ่ง คนเรา
ก็ต้องเปลี่ยนความคิด ยอมรับและเข้าใจในผลของการกระทำแล้ว
เดินหน้าต่อไป ยังเป็นคำกล่าวเดิมที่เคยเขียนเอาไว้บนเว็บไซต์
สำหรับเราฟีเฟย์กับน้องเดียร์มีอยู่จริง แม้จะมีอยู่จริงในโลกการ
เขียนนิยายของเรา แต่เราก็มีความสุขในระหว่างที่เล่าเรื่องของ
พวกเขา

ในวันที่ยอดติดตามเพิ่มขึ้นจากหลักร้อยทะยานแตะสู่หลัก
ล้าน ความรู้สึกแรกของเราคือขอบคุณนักอ่านทุกคนที่ช่วยเติมเต็ม
สีสันของการเป็นนักเขียน เราได้รับความรักมากมายอย่างที่ไม่เคย
ได้รับมาก่อน แม้ว่าช่วงเวลาหนึ่งเราจะหยุดพักการเขียนไปนาน
พอสมควร แต่เมื่อกลับมาก็ยังมีความผูกพันเหมือนเดิม เรา
อยากขอบคุณทุกคนจริงๆ ที่มอบกำลังใจ และเป็นความสุขให้เรา
เสมอมา เพราะอย่างนั้น เราขอให้พวกคุณได้ลองทำอะไรบางอย่างที่
อยากทำตามความตั้งใจ ขอให้พวกคุณได้พบกับใครสักคนที่ทำให้
รู้สึกปลอดภัยไม่ว่าจะเจอเรื่องอะไรมาไม่ว่าจะเป็นคนรัก ครอบครัว
หรือกลุ่มเพื่อน เราขอให้พวกคุณได้พบและมีความสุขอยู่เสมอกับ
ทุกเส้นทางที่เลือกเดินค่ะ

แล้วก็อีกหนึ่งเรื่องถ้าอ่านเรื่อง#ที่สุดของเฟย์จบแล้ว หาก
อยากรู้เรื่องราวของฟีซอส น้องไม้ และอชิ สามารถติดตามได้ในชื่อ
เรื่อง ‘สุดท้ายนะซอส’ นะคะ

สุดท้ายนี้ เราขอบคุณนักอ่านทุกท่านอีกครั้ง ทุกการติชมของ

พวกคุณมีค่ามากสำหรับเรา และขอบคุณพี่ๆ สำนักพิมพ์ Deep ที่
มอบโอกาสให้ณะคะ

ด้วยรัก
Stuff.lilac

ด้วยรัก

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้อรรถรสทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

00

Fly

เจ้าของชุดนอนลายการ์ตูนสีครีมอ่อนปิดขี้เกียจคลายความเมื่อยล้า อ้าปากหาวหวอดก่อนเบนสายตามองนาฬิกาตั้งโต๊ะ เร็วควัชมวดเข้าหากันเล็กน้อยเมื่อพบว่าอีกสิบนาทิจะดีสาม มัวแต่นั่งทำงานจนลืมเสียสนิทว่าตั้งใจเข้านอนก่อนเที่ยงคืน

เขากะพริบตาถี่เพิ่มความชื้นชั่วคราว หลังจ้องหน้าจอโน้ตบุ๊กมาตั้งแต่สามทุ่ม มือเล็กคว้าโทรศัพท์ที่ขึ้นมาขณะเอนแผ่นหลังแนบชิดกับพนักเก้าอี้ ยังไม่ทันกดปลดล็อกบนหน้าจอก็เปลี่ยนเป็นแจ้งเตือนสายเรียกเข้าจากบุคคลที่บันทึกชื่อเอาไว้ว่า 'BABY' รับสายเรียบร้อย เดินไปเปลี่ยนชุดนอนเป็นเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้น คคว้ากุญแจรถ กระเป๋าเงิน และโทรศัพท์ ปิดไฟภายในห้องก่อนเดินออกมาด้วยความเร่งรีบ

เดียร์เช็กโลกทัศน์ในแฮต เขาจำชื่อสถานที่ได้เพราะเคยขับรถไปรับเพื่อนสนิท ทว่าจดจำเส้นทางไม่ได้สักที เจ้าของร่างโปร่งเผยผมลวก ๆ ขณะรอลิฟต์

เขาค้าวแต่ยังไม่วังจิงมั่นใจว่าขับรถไหวแบบไม่เกิดอันตราย

ปลดล็อกรถคันโปรดแล้วสอดกายเข้านั่ง เช็กความเรียบร้อยก่อน
คาดเข็มขัดนิรภัยเหมือนทุกที

เชื่อมต่อโทรศัพท์เข้ากับรถยนต์เพื่อเปิดเพลย์ลิสต์เพลงประจำ
สลับฟังเสียงบอกเส้นทางของจีพีเอส ระยะทางจากคอนโดไปจนถึง
จุดหมายอยู่ห่างกันประมาณหนึ่ง กิโลเมตรราว ๆ คือครึ่งชั่วโมง

เขาขับรถมาตามเส้นทางเรื่อย ๆ กระทั่งใกล้ถึงที่หมาย แถวนี่
เป็นจุดศูนย์รวมของนักเที่ยวยามราตรีและผู้คนยังคงขวักไขว่ แต่
ตีสามนี้น่าจะได้เวลาปิดร้านแล้วไม่ใช่หรือไงนะ

นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนเพ่งหน้าจอโทรศัพท์อีกครั้งหลังขับเข้า
มาจอดบริเวณด้านหน้า เช็กชื่อร้านอีกครั้งเมื่อมาถูกต้องจึงกดโทร.
ออก ทว่ารออยู่นานก็ไม่มีวีแววว่าปลายทางจะรับสาย เขาจึงดับ
เครื่องยนต์ก่อนลงมาจากรถเพื่อไปตามหาข้างใน

“ร้านปิดแล้วนะครับ” ยามเฝ้าหน้าประตูบอกด้วยกิริยาท่าทาง
นอบน้อม

“ผมมารับน้องสาวนะครับ” เตียร์ว่าก่อนล้วงโทรศัพท์ออกมา
เพราะมันสั้นไหว พอเห็นชื่อคนโทร. เขาก็กดรับทันที “พี่ยู่น้ำร้าน
ป้อยู่นไหน”

(หนูอยู่ข้างใน พี่เตียร์เดินเข้ามาได้ไหม หนูแบกไอ้จิวออกไป
ไม่ไหวอะ) เจ้าของเสียงหวานงอแงไม่น้อย

“ได้ครับ แป๊บนะ” ลุงยามเปิดประตูให้โดยไม่ถามชอกแซกอีก
แต่ต้องแลกบัตรประชาชนไว้ ภายในร้านมีเพียงแสงไฟสลัวจากบน
เวที ไม่มีนักร้องนักดนตรีและเหลือผู้เข้าใช้บริการอยู่เป็นหย่อม ๆ

เขาสืบถามว่าเป็นนั่งอยู่ตรงไหน นักร้องปลดล็อกหน้าจอ
แล้วโทร. ออกอีกรอบ คิ้วขมวดเข้าหากันอย่างไม่พอใจ สองเท้า
ค่อย ๆ เดินเข้ามาพลงกวาดตามองรอบกายไปด้วย ผ่านคนกลุ่ม
หนึ่งที่กำลังนั่งเล่นหมากรุก เสียงโหวกเหวกดังเป็นระยะจับใจความ
ได้ว่ามีฝ่ายหนึ่งแพ้สามตาติดแล้ว

เขาจะความสนใจจากคนเหล่านั้น เมื่อมองเห็นรูปร่างของหญิงสาวคนหนึ่งนั่งหน้าอยู่ตรงโต๊ะใหญ่ เดียร์ริบสาวเท้าเข้าไปหา พอเบ้เห็นหน้าเขาก็เผยรอยยิ้มกว้างทันใด

“พีโทร. หา บี้ไม่รับ”

“หือ โท. มาตอนไหน หนูไม่ได้ยินเลย ปิดเสียงไว้” เธอเบะปากแล้วชี้นิ้วไปยังเพื่อนอีกสองชีวิตที่สลับหมือดอยู่ราวกับฟองผู้ปกครอง คนหนึ่งเป็นผู้หญิงผมบ๊อบ อีกคนเป็นผู้ชายรูปร่างใหญ่ที่เดียร์รู้จักดี “เนี่ย หนูไม่รู้จะหิ้วไปยังไง ไอ้แคลร์หนูไหนนะ แต่จิวหนูไม่สามารถจริง ๆ”

“บีพาแคลร์ออกไปแล้วกันครับ เดียร์พีจัดการตัวเอง” เขายื่นกุญแจรถให้เบบี้ “...แล้วรถจิวล่ะ”

“ทั้งไวนี่แหละ พรุ่งนี้ค่อยมาเอา”

“โอเค บี้ไปก่อนเลย สตาร์ตรถด้วยนะ” น้องพยักหน้ารับคำแล้วเดินนำออกไปก่อน คล้อยหลังเบบี้เขาเดินเข้าไปใกล้เด็กตัวโตกลิ่นแอลกอฮอล์โชยหึ่งจนแทบจมูก

เดียร์ดึงอีกฝ่ายให้นั่งตัวตรงแล้วยกแขนแกร่งมาพาดบ่าเอาไว้ จิวเป็นรุ่นน้องแต่รูปร่างหนากว่าเขาเป็นเท่าตัวเพราะชอบยกเวตสร้างกล้ามเนื้อ เขาแบกร่างของจิวออกมาด้วยความทุลักทุเลให้ตายเถอะ! เด็กอะไรตัวหนักเป็นบ้า แม้มีสติสัมปชัญญะครบถ้วนแต่เขากลับเดินเอียงซ้ายที่ขวาที่เพราะไอ้เด็กขี้เมารู้สึกตัวแล้วปิดป้ายไปทั่ว

“เฮ้ย...พีเป็นใครเนีย! จะพาผม อีก ไปไหน...โอ้ย ปวดหัว ๆ”

“จิวอย่าเสียงดังได้ไหมครับ รบกวนคนอื่นเขา” เดียร์ตีแขนรุ่นน้องเบา ๆ พร้อมส่งเสียงดู แต่มีหรือที่อีกฝ่ายจะรู้สำนึก ร่างใหญ่พยายามดันให้หลุดจากการประคองจนเขาเซไปข้างหน้าตามแรงเหวี่ยง “จิว!”

นับว่าเป็นโชคดีของเขาที่มีใครบางคนเข้ามาช่วยรั้งไว้ก่อน

ไม่อย่างนั้นคงโดนเหวี่ยงหน้ากระแทกพื้นไปแล้ว ต้นแขนข้างหนึ่ง ถูกจับเอาไว้เหมือนบีบรัดแต่เบามือ พอปรับบาลานซ์ได้จึงถูกปล่อยให้เป็นอิสระก่อนอีกฝ่ายจะดึงจี้ไปประคองไว้แทน

หัวใจดวงเล็กไหวสั่นยามสบกับนัยน์ตาสีรัตติกาล คนตรงหน้า ดึงดูดสายตาเป็นอย่างมาก รวากับถูกสะกดจิตให้จดจ้องโดยไม่อาจละสายตาไปไหน ผมสีดำขลับยาวประมาณสั้นกราม มีดรวบครึ่ง ศีรษะและอันเดอร์คัตข้าง ผมผสมส่วนกันแล้วลงตัวอย่างปฏิเสธไม่ได้ กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ทว่าติดตรึงปลายจมูก ให้ความรู้สึกอบอุ่นแบบ ชับซ้อน น่าค้นหาและชวนประหม่าไปพร้อมกัน อธิบายยากซะมัด

“ทะเบียนรถ” เสียงทุ้มนุ่มเป็นเอกลักษณ์ดึงดูดให้หลุดออกจากภวังค์ความคิด

“ครับ?” เดียร์ท้วงแล้วแสดงสีหน้าขงนโสีโดยอัตโนมัติ

“จะพาไปส่ง”

“จริง ๆ ผม...” แ่นัซต์ว่าเจ้าของโบหน้ำมีเสน่ห์ที่ต้องการคำตอบ จึงถามซ้ำขึ้นมาแบบไม่เปิดโอกาสให้เขาได้พูดจบ

“ทะเบียนรถอะไรครับ”

“วส ทะเบียนประมุขครับ” อะไรบางอย่างสั่งให้ตอบโดยไม่ทักท้วงอีก เขามองตามสายตาของอีกฝ่ายจนพบกับกลุ่มคนที่นั่งเล่นหมากรุกอยู่อย่างสนุกเมื่อครู้ แต่ตอนนี้หันมาจ้องเขาเป็นตาเดียว ทั้งโต๊ะมีกันอยู่สามคน...แต่เมื่อกี้เหมือนจะมีมากกว่านี้หรือเปล่านั้นช่างเถอะ...พินิจคร่าว ๆ แล้วมีสองคนผมโทนน้ำตาลบลอนด์ ส่วนอีกคนหนึ่งผมสีน้ำเงินไฮไลต์เทาอ่อน

“ออง วส ทะเบียนประมุข”

เจ้าของผมสีน้ำตาลคนหนึ่งลุกขึ้นมาด้วยท่าที่สบายๆ คงเป็นคุณอง ช้ายังลากเพื่อนผมสีน้ำเงินออกมาด้วย หากได้ยินไม่ผิด น่าจะชื่อคิว ทั้งคู่เดินเข้ามาจับช่วงต่ออย่างรวดเร็ว แถมไม่ว่าอะไรสักคำ

“ขอบคุณมากนะครับ” หลังตั้งสติได้เขาจึงประกาศขอบคุณอีกฝ่ายพยักหน้าแล้วถามต่อ

“ต้องเดินออกไปส่งไหม”

“อา...ไม่เป็นอะไรครับ แค่นี้ก็ขอบคุณมาก ๆ แล้ว ขอบคุณอีกครั้งนะครับ”

“ครับ”

บทสนทนาจบลงเพียงเท่านี้ เขาผงกศีรษะเป็นการบอกลา ช่วงจังหวะกำลังหมุนตัวกลับต้นได้ยินเสียงทักพูดคุยกับเพื่อน ‘ซอสอย่าว่านวย’ ตามด้วยถ้อยตัดพ้อของอีกคน ‘นาน ๆ ที ภูถึงจะมาขอร้องมึงนะเนี่ย อุตส่าห์ดีลนายแบบมาใหม่ ช่วยภูหน่อยดิ’

เขารีบย่ำเท้าออกมา อยู่นานจะเสียมารยาทมากเกินไปแล้ว เมื่อถึงหน้าประตูก็สวนกับชายหนุ่มสองคนที่อุตส่าห์แบกจ๊วออกมาส่งให้เลยอ้าปากขอบคุณอีกครั้งหนึ่ง

“คราวหลังมารับแล้วแบกเพื่อนไม่ไหว ถ้าเจอพวกผมในร้านก็เรียกได้นะ” คนผมสีน้ำเงินพูดด้วยรอยยิ้ม ไชวฟันเขี้ยวเล็กน้อย แล้วขอตัวกลับเข้าไปในร้าน

ทั้งกลุ่มล้วนมีเสน่ห์ แต่ทุกคนแตกต่างกันออกไป โดยเฉพาะคนเมื่อครู...หรือเพราะเขาให้ความสนใจเกินใครก็ไม่แน่ใจ เดียร์สะบัดศีรษะไล่ความคิด เดินตรงไปหาน้องสาวที่ยืนพึงรรออยู่ ขึ้นสไลกว่านี่คงได้กลับถึงห้องหกโมงเช้าพอดี

“หนูขอโทษนะ เมื่อกี้พวกพี่เขาบอกว่าจ๊วแสดงฤทธิ์เดช มันน่าฟาดนัก”

“ถ้าจ๊วตื่นบอกให้เอาขนมปังมาถัโทะเลย” เดียร์ว่าพลางหัวเราะ เขาเดินอ้อมไปประจำตำแหน่งคนขับ พอเบบี๋ขึ้นรถมาแล้วจึงเอ่ยต่อ “นอนคอนโดบี๋หมดเลยนะ”

“อ้อ เดียร์หนูจะคิดบัญชีพวกมันให้หมด เนี่ย ว่าจะไม่กวนพี่เดียร์แล้ว สุดท้ายต้องให้ออกมารับหนูอีก”

“แค่นี้เอง”

เราเป็นพี่น้องที่อายุห่างกันสองปี เวลามีปัญหาจะเล่าให้กัน ฟังเสมอ ตั้งแต่เรื่องครอบครัว การเรียน หรือกระทั่งเรื่องรัก พวกเขา นอนคนละคอนโด เพราะมหาวิทยาลัยอยู่คนละฟาก เบบี้นักรถ ไม่เป็นแถมไม่คิดอยากเรียนด้วยซ้ำ เวลาไปไหนมาไหนเลยพึ่งรถ โดยสารเป็นส่วนใหญ่หรือใช้งานจิว เดียร์จึงสั่งไว้ว่าถ้าไปข้างนอก แล้วกลับไม่ได้ให้โทร. หาทันที

เขาใช้เวลาพักใหญ่กว่าจะมาถึงคอนโดของน้องสาว ซึ่งอยู่ ห่างจากฝั่งเมื่อครู่มากพอควร เดียร์หิ้วเพื่อนของเบบี้ขึ้นห้อง เช็ก ความเรียบร้อยแล้วเช็ดตัวไ้เด็กซ์เมารอบหนึ่ง กลิ่นแอลกอฮอล์จะได้จางลงบ้าง

“ถ้าไม่ได้พี่เดียร์หนูตายแน่ๆ” เธอเบะปากแล้วกะพริบตา ออกอ้อน หลังพี่ชายช่วยเคลียร์ทุกอย่างเสร็จสรรพเลยออกมาส่ง หน้าประตู “กลับถึงห้องแล้วบอกหนูด้วย”

“ครับ บีไปอาบน้ำนอนได้แล้ว มีอะไรก็โทร. มา”

“อ้อ ขับรถดีๆ นะ”

เขายืมรับแล้วขอตัวกลับ ระหว่างทางลงลิฟต์ก็คิดลำหาคะเป๋า เงิน เมื่อครู่ร้านโจ๊กหน้าคอนโดของเบบี้เปิดแล้วเลยตั้งใจจะซื้อไป ไว้กินหลังตื่นนอน ขณะหาแบ่งก็ร้อยหัวควักก็หมดเข้าหากันมุ่น

ไม่มีบัตรประชาชนในช่องเก็บบัตร

เดียร์หงุดหงิดตัวเอง เขาลืมบัตรประชาชนเอาไว้กับลุงยาม ร้านนั้น จะให้ขับรถวนกลับไปตอนนี้ก็ไม่ไหวแล้ว ร่างกายต้องการ นอนมากกว่า เขาเชิร์ชหาซื้อร้านในอินเทอร์เน็ต คัดลอกเบอร์ติดต่อ มาแล้วกดโทร. ออก ภาวนาให้ใครสักคนรับสายนอกเวลาทำการ

เสียงสัญญาณดังอยู่พักใหญ่จนอดใจ ทว่าความโชคดีเกิดขึ้นกับเขาเป็นครั้งที่สอง เมื่อปลายทางรับสาย ลมหายใจร้อนพรั่ง ออกอย่างโล่งอก นึกว่าต้องวนรถกลับไปเองแล้ว

“สวัสดีครับ ร้านฟอรัจน์ใช้ไหมครับ”

(ใช้ครับ ฯ) คนฟังกลืนน้ำลายลงคอ

เสียงคนผมน้ำเงินที่ซื้อควีนี่ เป็นเจ้าของร้านนั้นแหละ

(ติดต่อเรื่องไหนครับ ตอนนี้น้ำร้านปิดแล้วน้ำ เปิดอีกทีตอนสามทุ่มครับผม)

“ผมคือคนที่เพิ่งไปรับน้องกลับมาอะครับ” เดียร์เลียริมฝีปากขณะก้าวเท้าออกมาจากคอนโด หยดยืนอยู่ข้างรถเพื่อคุยโทรศัพท์ “พอดีลืมบัตรประชาชนไว้รบกวนคุณช่วยเก็บไว้ให้หน่อยได้ไหมครับ เดี่ยวผมค่อยไปเอา”

(อ...แป็บนะครับ...ขอเดินไปดูกล่องบัตรให้หน่อยดิ อันบนสุดอะ เขาชื่ออะไร ไม่ใช่ลิ แฮ้ย) ปลายทางโหลกเหวกเหมือนลิมว่า เขายังอยู่ในสาย ‘อันนั้นคนเมื่อก่อน เขาของบนสุดโง่ บนสุดดุด โอย ไ้อัรวรนี้’ นั่นเป็นประโยคที่ได้ยินก่อนคนพูดสายจะหายไปครู่หนึ่ง แล้วกลับมาพร้อมคำถาม (คุณทิวากานต์ใช้ไหมครับ)

“ใช้ครับ” ตามอารมณ์ไม่ทันเลยเชียว

(ขอโทษด้วยนะครับ ลุงยามลิมคืนให้)

“ไม่เป็นไรครับ ผมก็ลืมเหมือนกัน”

(ถ้าคุณมาแล้วแจ้งกับลุงยามได้เลย หรือจะเดินมาหน้าเคาน์เตอร์แจ้งชื่อก็ได้ครับ)

“ขอบคุณมากครับ ผมไม่รบกวนแล้ว”

(ครับผม มีอะไรก็โทร. ติดต่อเบอร์นี้ได้เลยนะ)

“ครับ” ตอนกำลังจะกดตัดสาย เขาได้ยินเสียงของใครบางคนแว่วเข้ามาทำให้ต้องถือโทรศัพท์แนบหูค้างไว้ก่อน

(วุ่นวายน่าซอส)

พูดคำนี้ซ้ำอีกแล้ว คงรำคาญคนชื่อซอสน่าดูเลยใช้ไหมนะ เดียร์เม้มริมฝีปากเป็นเส้นตรง ไม่อยากเสียมารยาทมากกว่านี้หรอก ทว่าบทสนทนาอันไหลลื่นทำให้เขากลายเป็นคนไม่ดีชั่วขณะ

(ช่วยกูหน่อยย)
 (ไม่ต้องไปช่วยแม่งเลย ขอสมันกวนตีนกู)
 (คนละเรื่องกันเถอะสิ ถ้ามันไม่ช่วย มึงจะต้องมาช่วยไอ้คิว)
 (ไม่ไวย ให้กูถ่ายได้แก้อีกบาน...ไอ้ออง มึงอะ)
 (กูเข้าบริษัทตอนบ่าย มึงช่วย ๆ มันไปเหอะเพย ไม่งั้นแม่งก็
 เรา่หรืออู้อยู่เนี่ย)
 (ไอ้ขอตคนนี้ ไม่ค่อยได้ขอร้องอะไรมึงเลยนะเพย)
 (มันเล่นใหญ่วะ)

เป็นบทสนทนาระหว่างเพื่อนทั้งสาม เขายังไม่ได้ยินเสียงของ
 คนที่กำลังถูกคาดคั้นตอบกลับเลยตั้งแต่ประโยคแรก แล้วนี่เขา
 คาดหวังให้อีกฝ่ายตอบทำไมนะ

อยากได้ยินเสียงเธอ อ่า ก็คงใช่...

(ไอ้เพยย)
 (ทำไมวุ่นวายจังขอส)

ถึงจะเป็นน้ำเสียงติดรำคาญ ทว่ามาพร้อมด้วยเสียงปรบมือ
 เปาะๆ ราวยินดี ตกลงยอมช่วยแล้วนั้นเธอ จากประโยคเมื่อกี
 เนียนะ แต่เขามีสิทธิ์ไปยุ่งเรื่องของคนอื่นเสียที่ไหน เดียร์กดตัดสาย
 เมื่อนึกได้ว่านิสัยไม่ดีมากเกินไปแล้ว

เขาเข้ามานั่งประจำตำแหน่งคนขับ พิมพ์แชตทิ้งไว้ให้เพื่อน
 สนิทว่า ‘พรุ่งนี้ไปฟอรจูนด้วยกันหน่อย เรื่องยาวมาก ๆ เดี่ยวตื่น
 แล้วจะโทร. ไปเล่าให้ฟัง ขอนอนก่อน’

ต่อให้พยายามสลัดภาพคนคนนั้นออกไปจากความคิด แต่
 ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าทั้งรูปร่าง หน้าตา ทรงผม กระทั่งน้ำเสียงสามารถ

ดึงดูดผู้คนรอบข้างให้หันไปสนใจได้เป็นอย่างดี

เหมือนนายพรานไม่ได้ตั้งใจล่า

แต่ให้เหยื่อวิ่งไปติดกับดักเอง

จนถึงตอนนี้ยังเห็นภาพชัดเจน แต่นึกถึงนัยน์ตาคู่คมหัวใจก็
เด่นระรัว ไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง แต่เขาคาดหวังว่าตอน
ไปเอาบัตรคืนจะได้พบกันอีก หรือพูดอย่างง่าย ๆ นั่นก็...

คนที่ชื่อเฟยนะ

อยากเจออีกรอบซะมดเลย

01

Play a game of chess

เสียงเพลงแจ๊สเดือนสายเรียกเข้าปลุกคนจ๋วนเจียให้ตื่นจาก
ภวังค์ความฝัน เปลือกตาเปิดขึ้นก่อนหยีตาเล็กน้อยเมื่อแสงหน้าจอ
สว่างจ้าจนปรับไฟก็สไม่ทัน เขากดรับสายแบบหูโดยไม่อ้าปากเอ่ย
อะไรสักคำ

(บ่ายสองแล้ว จะลุกได้ยัง)

“...” คนสะสมสะสมสะสมตาอีกครั้งแล้วเอาโทรศัพท์มาเปิดดู
เวลา บ่ายสองยี่สิบหกนาที “ลุกก็ได้...ทำไมไม่โทร. ปลูกอะ”

(กูเป็นห่วงไง เห็นมึงนอนไม่พักมาเลย)

“ขอความจริง” เดียร์บิตชี้เกี้ยวแล้วลุกขึ้นนั่ง เขาไม่เชื่อคำพูด
ของเพื่อนสนิท รู้จักกันมาเป็นสิบปีทำให้รู้ได้รู้พุงกันหมดแล้ว หัน
มองสภาพตัวเองผ่านกระจกเงาบานใหญ่ที่ตั้งเอาไว้ หัวฟูเป็นรังนก
เลยคงต้องไดรีใหม่อีก

(กูเก็บความมอยากรู้ยากเห็นของตัวเองมาตั้งแต่เก้าโมง มึง
หนีไปเที่ยวฟอรจูนมาตอนไหน ทำไมไม่บอกกูอะว่าจะไป ไม่งั้นกูก็
ชวนมึงแล้ว ละกลับห้องมาได้ไง ขับรถไหวเหวอ)

“ไม่ ใจเย็นได้ไหม ตอบไม่ถูกแล้ว” เรียวคิ้วขมวดเข้าหากัน เป็นปม หน้าที่เล็กน้อยขณะไล่ทบทวนคำถามของปลายสาย “เมื่อคืนไม่ไปฟอรั่มมาหรือ”

(เออติ นี่ก็จะชวนมึงไปรู้กับกูด้วย)

“วันไหน”

(วันนี้ ตอนนี่ เดี๋ยวนี้ กูอยู่หน้าคอนโดมึงอะ ลงมารับหน่อยดิ)

“มาแบบนี้อีกแล้วนะ” เดียร์พรวลมหายใจออก ไม่ชอบโทร. ปลุกแล้วบอกว่ายู่ได้คอนโด ไม่ใช่ไม่ชอบใจหรอก แต่เตรียมตัวไม่ทัน ลงจากเตียงได้ก็ก้าวขาฉับๆ คิดจะเดินเข้าห้องน้ำแต่ต้องเอ่ยถามคนปลายสายก่อน “ล้างหน้าก่อนได้ไหม”

(มายยย ลงมารับกูก่อน มีเรื่องจะเล่าให้ฟังด้วย) ไม่โยยทวนจนเขายอมใจอ่อนเหมือนทุกที

“ถ้าคราวหน้ามาแบบนี้อีก จะปล่อยให้อินรอกจนกว่าเราจะอาบน้ำเสร็จ” ถึงจะพูดแบบนี้แต่เขาไม่เคยทำได้หรอก สุดท้ายก็ใจอ่อนยอมเดินลงไปหาอยู่ดี

(โห กูรอจนแข็งเป็นหินแน่ๆ)

“เวอร์ กำลังจะลงแล้ว” เขาตัดสาย เอาโทรศัพท์ใส่กระเป๋าเสื้อไว้ เดินตรงไปทางลิฟต์ทันที ห้องโดยสารเคลื่อนตัวขึ้นมาชั้นหก ก่อนลดระดับลงมายังชั้นหนึ่ง เดียร์ก้าวขาไวๆ ไปทางหน้าประตู เพื่อแตะคีย์การ์ดให้เพื่อนสนิทที่ยืนทำหน้าแป้นเล่นอยู่เข้ามาได้

“มึงออกไปชุดนี้หรือ” ไม่เลิกคิ้วเมื่อพิจารณาสภาพของเพื่อนสนิท ซึ่งอยู่ในชุดเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้น

“อ้อ ให้เราเล่าก่อนหรือไม่เล่าก่อน”

“มึงอะเล่ามาก่อน ทำอีท่าไหนถึงไปโผล่นั้นได้”

“ไปปรับบี่แล้วสัมผัสประชาชนได้เลยจะไปเอา เล่าเรื่องของไม้มา” เดียร์ตอบกลับราวเป็นเรื่องราวธรรมดาขณะเอื้อมมือกดลิฟต์ขึ้น

ชั้นพักของตนเอง

“อ้าว แค่นี้อะนะ” แทบอยากไขกักกับผนังลิฟต์ อุตล่าวฝ้า
รอตตั้งแต่เก้าโมงเป็นกังวลว่ามันมีปัญหอะไรหรือเปล่า แต่ลืมไปว่า
หน้าอย่างไ้เดียร์ถ้ามีปัญหาก็คงสุดจะทนแล้ว

“ใช่ จะเอาแค่นี้ เราช่วงเลยขี้เกียจพิมพ์” เขาถอดรองเท้า
หน้าประตู ก่อนเดินดุ่ม ๆ เข้าห้องน้ำ ปิบยาสี่ฟัน เดียร์วัดวัดสายตา
ขึ้นมองผ่านกระจกเงาเห็นเพื่อนสนิทเดินตามหลังมาแล้วยืนฟังอยู่
ตรงขอบประตู เมื่อเพื่อนไม่พูดอะไรจึงถามด้วยเสียงอู้อี้ “จะเล่าตอน
ไหน”

“ตอนนี้แหละ เมื่อวานกูไปกับไอ้ว้าพแล้วก็พวกไอ้เมตตอน
ห้าทุ่มมั้ง ละกูไปเจอพี่คนหนึ่ง เขามาชวนไปลองถ่ายงาน”

“งาน?” เดียร์ท้วงด้วยความสงสัย “แหมมองโน้บับเหวอ”

“มึงใจเย็นละฟังกูนะ... พี่เขาเป็นช่างภาพอิสระก็หานางแบบ
นายแบบไปเรื่อยอะ เขาชวนไอ้หว่าด้วย” ไม่เข้าใจดี ปกติเดียร์ไม่ใช่
คนที่จะไวใจใครง่าย ๆ เว้นเสียแต่ว่าคนคนนั้นจะถูกใจมันนั่นแหละ
“จริง ๆ พวกกูตอบตกลงไปเรียบร้อยแล้ว แต่ไอ้หว่าเพ็งโทร. มาบอก
เมื่อเช้าว่ามันจะพาหมาไปหาหมอละเลยส่งกูไปเช็กก่อนว่าจริงหรือ
หลอก”

“ไม่มั่นใจแค่นี้ว่าไม่ใช่พวกมิจจาชีพ” หากเป็นเขาคงปฏิเสธ
ตั้งแต่แรกเลยด้วยซ้ำ

“หน้าตาก็ดูเชื่อถือได้นะ”

“หน้าตาไม่ได้เป็นเครื่องวัดความน่าเชื่อถือสักหน่อย” เดียร์
ย่นจมูกแล้วเปิดก๊อกน้ำเพื่อชำระล้างใบหน้าให้สะอาด คราวผ่านหนุ
บนราวมาเช็ดแล้วหมุนตัวกลับไปมองหน้าเพื่อนสนิท “ไม่จะให้เรา
ไปช่วยเช็กเหวอ”

“ได้ไหมล่ะ”

“แลกกับพาไปเอาบัตรประชาชนนะ”

“ดีล เพราะนั่นมีงบน้ำแต่งตัวเลย ภู่นัดเขาไว้ตอนสามโมงครึ่ง” ไม่ว่าพลาดปิดประตูห้องน้ำให้ เดินมาเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบเอาชุดเสื้อเชิ้ตแบบที่เดียรรีใส่ประจำออกมาวางไว้

เขาสนิทกับเดียรรีมาตั้งแต่สมัยมัธยมต้นจนถึงมหาวิทยาลัยปีสาม นับรวมๆ แล้วเกือบสิบปีเห็นจะได้ แถมบ้านของพวกเขายังอยู่ใกล้กันอีก พอจบมอปลายคิดว่าจะได้แยกย้าย แต่เปล่า ด้วยความชอบส่วนตัวจึงเลือกเรียนคณะและสาขาวิชาเหมือนกัน นั่นเป็นผลให้สอบติดมหาวิทยาลัยเดียวกันด้วย

ถึงอย่างนั้นไลฟ์สไตล์ของพวกเขาต่างกันคนละโยชน์ ไม่ชอบเที่ยวกลางคืน เรียกว่าใครบอกขับไหนดิตินก็ไปเหยียบร้านมาหมดแล้ว ส่วนไอเดียรรีนะหรือ...ชีวิตวันๆ หมกอยู่แต่ในห้อง แต่ใช้ว่าจะปฏิเสธสังคม เรียกว่านานครั้งถึงออกมาสังสรรค์ดีกว่า

“ไม่ เอาต่างหูในตู้ให้หน่อย” เจ้าของห้องเดินพันผ้าขนหนูออกมาหลังอาบน้ำเสร็จ เส้นผมเปียกชื้น หยดน้ำยังเกาะพราวอยู่ตามตัว

“มึงเช็ดตัวก่อนได้ไหมเนี่ย”

“นั่นเลือกเสื้อให้แล้วเหอ” เดียรี่ไม่ตอบคำถาม หมุนตัวคว้าเอาผ้าขนหนูอีกผืนมาเช็ดร่างกายให้แห้ง อีกฝ่ายรู้ใจเสมอว่าเขาชอบแต่งกายอย่างไรเวลาออกไปทำธุระที่ไม่เป็นทางการ

คนเปลี่ยนท่อนบนเดินไปหย่อนตัวลงนั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง จัดการไดรฟ์ผมและทาครีมบำรุงจนเสร็จสรรพ จากนั้นจึงเอาต่างหูห่วงขนาดสิบมิลมาใส่

เดียรรีเจาะหูข้างซ้ายหนึ่งรู ส่วนอีกข้างสองรู บนหูขวามีต่างหูรูปผีเสื้อประดับอยู่ด้วย ซึ่งเป็นอันที่ใส่แล้วไม่เคยถอดเพราะเบบี๋เป็นคนซื้อให้ เว้นเสียแต่ถอดมาทำความสะอาดสัปดาห์ละครั้ง

“หิวปะ จะกินอะไรก่อนไหม” ไม่ไม่ได้คิดไปบูบับ อย่างไรก็ตามก็ต้องเป็นห่วงปากท้องของเพื่อนไว้ก่อน

“ยังไม่หิวอะ ค่อยไปหาดูแลวนั้นแล้วกัน...ไปรถมันนะ เรา
ก็เกียจขับ กลับมาส่งด้วย”

“งั้นคืนนี้ชวนพวกไอ้ว้าฟไปฟอจูนปะล่ะ ไหนๆ ก็ต้องไปเอา
บัตรมิ่งอยู่แล้ว เทียวทีเดียวก้อยกกลับมาอน”

“ยังงี้ก็ได้” เดียร์เอ่ยขณะหยิบรองเท้าผ้าใบมาสวม “เราปิด
ไฟห้องน้ายังนะ”

“ปิดแล้วจำพ่อคุณ” ไม่ยกยืมก่อนเป็นฝ่ายปิดประตูห้องให้
หมูนลุกปิดอีกครั้งเพื่อเช็คว่าล็อกแน่หรือยัง หลังจากนั้นจึงตรงมา
ชั้นล่างเตรียมออกเดินทาง

“ไปถูกใช้ไหม”

“ถูก...เออ เขาให้นามบัตรกูมาด้วยนะ” ไม่ว่าเปล่ายังล้วง
กระเป๋าตังค์แล้วโยนให้คนข้างกาย “เอาไปดูหน่อย”

เดียร์เปิดกระเป๋าตังค์ของไม้ หยิบนามบัตรมาพลิกดูทั้ง
หน้าหลัง ออกแบบอย่างเรียบง่ายด้วยสีขาว ครีมน้ำตาลอ่อน
แต่เป็นเอกลักษณ์ ใช้กระดาษผิวเรียบแต่ดูพิเศษด้วยกลิตเตอร์

ไล่ไล่สะดุดตาเขียนเอาไว้ว่า ‘MIDNIGHT FEI’ ริมฝีปากเม้ม
เข้าหากันโดยอัตโนมัติ เขาคดสายตาลงต่ำ บรรทัดแรกสุดระบุข้อมูล
จำเป็นอย่างวันเปิดทำการ

ร้านหยุดทุกวันอาทิตย์ สตูดิโอเปิดตอนเที่ยงถึงห้าโมงเย็น
และร้านลักเปิดสามทุ่มจนถึงตีสอง มีช่องทางการติดต่อเพียงแค่
ที่อยู่ของร้าน เบอร์โทร. และชื่อจริงอย่าง ‘Sippakorn T.’

“เป็นร้านลักด้วย”

“หือ เหรออะ” ไม้ท้วงแต่ไม่ได้หันมอง “กูเห็นพี่เขาบอกเป็น
แค่สตูดิโอเฉยๆ”

“สตูดิโอเปิดเที่ยงถึงห้าโมง แต่ร้านลักเปิดสามทุ่มถึงตีสอง
เปิดดึกขนาดนั้นจะมีคนไปลักหรอ”

“มีดิ” เขาหัวเราะ ปลายเท้าเหยียบเบรกก่อนรถยนต์จะค่อยๆ

จอดสนิทติดไฟแดง “มึงเงือกดำ”

“ไม่เห็นมีเพจให้เข้าไปดู จะรู้ได้ไงว่าสักสวยหรือเปล่า” เดียร์ ย่นจมูก เรื่องสักเขาคิดเอาไว้พักใหญ่แล้ว ทว่ายังไม่เจอร้านถูกใจ ยังเลือกรอยสักไม่ได้และอีกหนึ่งเรื่องคือกลัวเจ็บ... “เรายังกลัวเจ็บ อยู่เลย”

“แหม เจาะสะดือของมึงน่าเจ็บกว่าอีก” ไม่ทำท่าที่ชนหัวลูก เขาเป็นพวกไม่ชอบความเจ็บปวดทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับตัวเองทั้ง ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ เพราะนั่นไ้เรื่องเจาะหู เจาะสะดือ หรือสักนะ ปิด ทั้งไปได้เลย

ส่วนเดียร์...โคตรชอบ

“เจ็บเหมือนมดกัด”

“ไปหลอกหมานู่น กูไม่เชื่อ” ไม่เบะปากก่อนหันกลับไปที่ ความสนใจท้องถนนตรงหน้า “รอไปถึงสตูดิโอ ก่อนแล้วกัน เพื่อเรามี รูปปะๆ ไว้มั้ง”

“ถ้าสวยล่ะ”

“สวยก็สักดี”

“ยังไม่มีลายจะสักเลย...จนถึงร้านเดี๋ยวเราถามดีกว่า”

“ถามอะไร”

“รับออกแบบลายสักด้วยหรือเปล่า”

รถยนต์แล่นเข้าสู่ซอยแห่งหนึ่งย่านทองเที่ยว แถวนี้นี้มีร้านอาหาร คาเฟ่เรียงรายเต็มสองข้างทาง ช่วงกลางวันคงคึกคักน่าดู นั่นคงไม่แปลกหรอกมั้งหากสตูดิโอแห่งนี้จะไม่มีเพจเอาไว้ลงรูป วอลสักอิน เขาก็จบแล้ว

“มึงช่วยหาหน่อยดิ เขาบอกเป็นบ้านสี่ชั้น มีรั้วสี...”

“รั้วดำข้างหน้า” เดียร์เอ่ยทันที

บ้านหลังหนึ่งโดดเด่นมาแต่ไกลด้วยรั้วสีดำ มีป้ายแอลอีดีระบุ

ชื่อเอาไว้ คาดว่าคงซื้อสองหลังติดกันแล้วรีโนเวตใหม่เพราะหลังใหญ่กว่าชาวบ้าน บริเวณด้านหน้าปลูกต้นไม้สูงจนเกือบถึงชั้นสอง ไร่ต้นหนึ่ง รอบนอกเป็นผนังปูนเปลือยผสมผสานกับสีขาวอย่างลงตัว มีรถยนต์จอดอยู่ด้านในสองคัน กระนั้นยังเหลือพื้นที่ว่างอีกหนึ่ง

“ลองโทร. ถามใหม่ว่าจอดตรงไหนได้บ้าง”

“พี่เขาบอกถ้ามาถึงกอดกริ่งได้เลยอะ” ไม้มั่มริมฝีปากขณะจอดเทียบอยู่หน้าร้าน “มึงไปกอดหน่อย”

เดียร์ยอมลงจากรถไปกอดกริ่งแต่โดยดี เขาเหลียวหน้ามองบนระเบียงชั้นสองซึ่งมีไม้เลื้อยพันอยู่เป็นแผง ข้างกันเป็นหน้าต่างบานใหญ่แต่ติดฟิล์มที่ทำให้มองทะลุเข้าไปไม่ได้ ชั้นสามเป็นระเบียงเปล่า ๆ และด้านบนสุดคงเป็นดาดฟ้า เขากลับมาให้ความสนใจตรงหน้าอีกครั้ง บริเวณชั้นหนึ่งประตูเป็นกระจก มีโลโก้ร้านแปะอยู่พร้อมเวลาเปิดปิดร้าน

ยืนรออยู่สักพักบานประตูก็เลื่อนออกมาพร้อมกับผู้ชายคนหนึ่ง สะดุดตาด้วยโทนผมสีน้ำตาลบลอนด์ เดียร์พลอยขมวดคิ้วเข้าหากัน รูปร่างเหมือนเขาเพิ่งเคยพบ...ยิ่งแนชิดมากขึ้นเมื่ออีกฝ่ายเดินเข้ามาใกล้แถมทำหน้าเหลือใจ

“อ้าว...คุณ เมื่อคืนนี่”

“สวัสดีครับ” เดียร์ผงกศีรษะทักทาย ก่อนเบี่ยงตัวเล็กน้อยตอนคนบนรถลดกระจกลงแล้วชะโงกหน้าออกมา

“พี่ ผมเอง ๆ นั่นเพื่อนผม” คนด้านในรีบเปิดประตูรั้วแล้วกักมือเชิงบอกให้ขับรถเข้าไปจอด เดียร์พริ้มพริ้มใจเล็กน้อย อะไรมันจะพอเหมาะพอเจาะอย่างนี้ แต่คนตรงหน้าเขาชื่อซอส ถ้าอย่างนั้น ‘MIDNIGHT FEI’ ก็...

“หวัดดี ๆ เฮ้ย บังเอิญวะ เมื่อคืนว่าจะชวนมาแล้ว แต่เพื่อนพี่บ่นว่าที่ไปดีลมาก็เอาให้รอดก่อน” ชายหนุ่มหัวเราะพลางหันไป

มองหน้ารุ่นน้องที่เพิ่งรู้จักกันเมื่อคืน “เออ พี่ชื่ออะไรนะ”

“ผมชื่อเดียร์ครับ” เขาตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“เข้ามาข้างในก่อน”

ก่อนได้เดินตามเข้าไปมีหรือคนช่างสงสัยอย่างไ้จะไม่หันมาถามว่าเป็นมาอย่างไร

“มึง...”

“เมื่อคืนแบกจิวไม่ไหว พี่ชอสกับเพื่อนเขาเลยมาช่วย เพิ่งรู้เหมือนกันว่าดีลไม่ไว้” แปลว่าที่พี่ชอสคุยกับกลุ่มเพื่อนเมื่อวานคือให้มาช่วยถ่ายไม้กับหวา “บังเอิญจริง ๆ นั่นแหละ”

สองเท้าเดินตามต้อย ๆ ใจความเย็นตกระทบพิวทันทีที่เข้ามาภายใน เพดานชั้นหนึ่งสูงโปร่ง ด้านขวามีชุดโซฟารับรองแขกกับโต๊ะกระจกใสตั้งอยู่ ส่วนด้านซ้ายเป็นห้องกระจกซึ่งมีโต๊ะประชุมตัวยาว ตู้เย็น และโต๊ะคอมพิวเตอร์

“มานั่งนี่ ๆ” ชอสหย่อนสะพานลงบนโซฟา เหลือพื้นที่ให้น้องสองคน “พี่อธิบายก่อนแบบรวดเร็ว วันนี้จะให้มัลกองถ่ายรูปกับรองเท้าว”

“ครับ แล้วหาไม่ได้มาเป็นอะไรไหมพี่” เขาถามไถ่. บอกพี่ชอสเสียสนิท “มันติดธุระด่วนอะ”

“อ้าวเหอ เออ ก็ว่าทำไมไม่เห็น นึกว่าตามมาทีหลังไม่เป็นไร ๆ ตอนแรกพี่คิดว่ามาทั้งหมดเลยจะให้เพื่อนมาช่วยถ่าย” เดียร์เลยริมฝีปาก เขารู้ดีว่าเพื่อนที่หมายถึงนั่นคือใคร แต่จะให้โผล่ออกไปคงผิดสังเกตแน่ ๆ เมื่อคืนดันแอบฟังนี่

“แล้วสตูดิโออยู่ไหนเฮอ” นายแบบทดลองถามด้วยความคางใจ ดูแล้วเหมือนเป็นบ้านมากกว่าสถานที่ทำงานเสียอีก

“ปกติพี่ทำงานสตูดิโอใหญ่ แต่เวลาทดลองงานจะมาใช้ที่นี่แทนมันสะดวกกว่า”

“เป็นร้านลักด้วยใช่ไหมครับ” หนนี้เป็นเดียร์ที่ถามออกไป

เพราะอยากรู้ “ผมเห็นในนามบัตร”

“ใช่ๆ คนสักมันเป็นเจ้าของที่นี้แหละ” ซอสยิ้มแล้วลุกขึ้นยืน “ห้องสักอยู่ชั้นสอง ถ้าสนใจจะลองดูก่อนก็ได้ละ อยู่ติดกับห้องถ่ายรูปเลย”

“ถามอีกนิดได้ไหมอะพี่ คือแบบไม่มีเพจหรือ ผมลองเชิร์ชชื่อดูไม่เห็นเจอเลย” ไม่เอ่ย

“ไม่มีหรอก มันไม่ชอบความวุ่นวาย ไม่รับวอล์กอินด้วยนะ ถ้าจะสักก็แบบปากต่อปากแล้วโห. มาจงคิดอะ” ซอสหัวเราะอีก ท่อนอน้องทั้งสองคนแสดงสีหน้าประหลาดใจ เขาเคยงงเหมือนกันว่าทำไมถึงเป็นระบบนี้ แต่ด้วยนิสัยของเพื่อนก็พอเข้าใจได้แหละ “มาๆ เดี่ยวพาขึ้นไปดูข้างบน”

“ไม่ขึ้นไปก่อนเลย เราขอเข้าห้องน้ำแป๊บหนึ่ง” เดียร์เอ่ยก่อน คนเคยชินกับที่นี่จะเอื้อมมือเปิดสวิตช์ไฟห้องน้ำให้ซึ่งมันอยู่ใต้บันไดพอดิ เขาผงกศีรษะรับคำเมื่อพี่ขอสอบถามว่าเสร็จแล้วสามารถตามขึ้นไปได้เลย

เจ้าของร้านไปร้งเข้าห้องน้ำจัดการธุระส่วนตัว เช็คความเรียบร้อยของตนอีกครั้งหน้ากระจก ล้างมือด้วยสบู่ที่จัดวางเอาไว้ให้ กลิ่นหอมอ่อนๆ เหมือนสมุนไพรอะไรสักอย่าง เดียร์เช็ดมือด้วยกระดาษแล้วโยนมันลงถังขยะก่อนเดินออกมา

เขาก้าวเท้าไปทางบันได ช่วงจังหวะเงยหน้าขึ้นมอง กลับมีใครบางคนเดินลงมาพอดิ แต่อีกฝ่ายไม่ได้มองเขาเพราะกำลังสนใจกล้องโปรในมืออยู่ หัวใจดวงเล็กไหวสั่น ท่อนขาข้างซ้ายของอีกฝ่ายมีลายสักรูปนกเกาะกิ่งไม้โผล่พ้นกางเกงขาสั้นออกมา เดียร์ลอบกลิ่นน้ำลายพลางเก็บสีหน้าให้เรียบเฉย

คนด้านบนชะงักปลายเท้า คงรู้แล้วว่ามิเซียมยืนอยู่ตรงนี้ ต่างสบตากันชั่วขณะหนึ่ง นัยน์ตาคู่คมยังคงเป็นสิริตติกาสดุดุดันหาเหมือนเมื่อคืน อีกฝ่ายรวบผมครึ่งศีรษะแต่มีปอยผมบางส่วนปรก

ลงมา คาบบุหรีที่ยังไม่ได้จุดไฟไว้ เขามองคนตรงหน้าใช้นิ้วคืบมัน
ออกมาแล้วใส่ลงในกระเป๋ากางเกง

“ไ้” เพียงแค่ได้ยินเสียงก็รู้สึกเหมือนตกลงในวังมัจฉ์

“คือ...เมื่อคืนขอบคุณนะครับ” กระอักกระอ่วนอย่างอธิบาย
ไม่ถูก อยากตบหน้าตัวเองสักที ไม่มีเรื่องอื่นจะพูดแล้วหรือไง แต่
จะให้หักว่าเป็นอย่างไรบ้างนั้นก็ดูแปลกไปหน่อยไหม

“ครับ”

“คุณเป็นเจ้าของที่นี่หรือ” เดียร์ถามออกไปตามความคิด
อีกฝ่ายพยักหน้าแผ่วเบา ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าทุกท่วงท่าชวนให้รู้สึก
วูบไหว เขาเงียบเพราะไม่รู้จะสานบทสนทนาอย่างไร คิดถอยปลาย
เท้าเพื่อให้เจ้าของสตูดิโอได้ก้าวลงมา ทว่าเสียงหุ้มด้าถามขึ้นเสีย
ก่อน

“แล้วเมื่อคืนถึงกี่โมง”

“หมายถึงผมถึงห้องกี่โมงหรือ” เขาจะพริบตาพริบ ทบทวน
แล้วเข้าใจได้อย่างนั้น พออีกฝ่ายยืนยันด้วยการผงกศีรษะเลยตอบ
กลับไป “เกือบหกโมงครับ ดีที่ผมไม่ต้องวนรถกลับไปเอาบัตร”

“ขอโทษแทนด้วย” เพยเอ่ยเสียงเรียบ ลุงไทชอบลืมนัดบัตร
ให้แก่ผู้เข้าใช้บริการบ่อยๆ มีการตักเตือนบ้างแต่ไม่ได้คิดจะไล่ออก
เพราะทำงานอยู่ด้วยกันมาหลายปี “ลุงไทขี้ลืม”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมก็ลืมเหมือนกัน บัตรตัวเองแท้ๆ”
เดียร์เอ่ย ขยับเท้าถอยหลัง “คุณจะลงไหม”

ฝ่ายนั้นส่ายหน้าแล้วเปลี่ยนเป็นการยืนพิงราวบันได มีช่อง
ว่างพอให้เดินลอดผ่านไปได้แบบไม่อึดอัด

“ขอสอบถามว่าคุณสนใจเรื่องสัก”

เสียงหุ้มชวนให้ใจระตุก เดียร์เฝ้าริมฝีปากแล้วยืนนิ่ง

“ขึ้นมาสสิ”

“...”

“เพยจะพาไปดู”

ชั้นสองแบ่งออกเป็นสองฝั่ง ห้องสตูดิโอเป็นผนังปูนบาน ประตูไม้สีขาวมีช่องกระจกพอให้ส่องเห็นด้านใน มีชุดเซตสตูดิโอ วางไว้แบบมืออาชีพ เมื่อสักครู่นี้เธอก็หันหน้าไปบอกเพื่อนสนิทแล้วว่าไม่ต้องเป็นห่วง หากทำงานเสร็จให้แวะมาเรียก

มันเกิดขึ้นรวดเร็วประมาณหนึ่ง เขาตามมาห้องสักอย่างง่าย เป็นห้องกระจกที่ติดผ้าม่านสีทึบทำให้แสงสว่างด้านนอกส่องเข้ามาไม่ได้ กระนั้นภายในสว่างไสวเพราะแสงจากดวงไฟบนเพดาน มีเตียงสำหรับนั่งสัก ชั้นวางอุปกรณ์ ชุดโซฟา โทรทัศน์ และชั้นวางหนังสือ ส่วนบนผนังมีรูปลายสักต่าง ๆ แปะไว้เป็นระเบียบแต่ไม่ได้มากมายนัก เหมือนเลือกรูปที่ถูกใจมาโชว์

“คุณชอบเล่นหมากรูกหรือ” เสียงหวานถามขณะเหลือบไปเห็นโต๊ะหมากรูก มันสะดุดตาดังแต่เดินเข้ามาเลยด้วยซ้ำ คนตัวสูงเอี้ยวหน้ามองคล้ายขึงใจเขาจึงอธิบายต่อ “เมื่อคืนผมเห็นเพื่อนคุณเล่น แต่ในห้องคุณก็มี...แปลว่าคุณต้องชอบด้วยหรือเปล่า”

“ใช่ครับ ช่างสังเกตจัง” เสียงนุ่มทุ้มเอ่ย ตามด้วยรอยยิ้มเล็ก ๆ มุมปาก เพยเดินไปเปิดไนต์บุ๊กแล้วกดเข้าแอปพลิเคชันเล่นเพลง ก่อนเชื่อมต่อกับโทรทัศน์ เสียงดนตรีดังคลอขึ้นมาแว่วเบา จากนั้นจึงหยิบแฟ้มสันกว้างสีดำออกมาจากชั้นวางหนังสือ “ลองดูก่อนครับ”

“ขอบคุณนะครับ” เธอรับแฟ้มนั้นมาก่อนนั่งลงบนโซฟา พลิกดูซ้ำ ๆ เพื่อสังเกตสไตล์การสัก เป็นลายขาวดำ มีตั้งแต่ขนาดเท่าฝ่ามือจนถึงเต็มแผ่นหลัง เปิดดูไปได้สองสามแผ่นเพยก็วางแฟ้มสีชมพูลงตรงหน้า

“แฟ้มนั้นขาวดำ แต่ถ้าคุณชอบแบบสีดูแฟ้มนี้นะ” เพยหย่อนตัวลงนั่งฝั่งตรงข้าม อีกฝ่ายปิดแฟ้มสีดำแล้ววางลงบนโต๊ะก่อนหยิบ

แฟ้มสีชมพูไปเปิด นัยน์ตามกำลังไล่สำรวจใบหน้าของผู้มาเยือนอย่างสนใจและยอมรับว่าเสียมารยาทพอควร ผิวเนียนละเอียดรับกับริมฝีปากสีระเรื่อ ปลายจมูกเขตรัน มีจุดชี้แมลงวันได้ดวงตาข้างขวาด้วย

“คุณรับออกแบบลายสักด้วยหรือเปล่า”

“ปกติไม่ครับ”

“ไม่ถนัดเหรอ” เดียร์เงยหน้าขึ้นมอง สบตากันเสี้ยวนาที่ก่อนเขาจะเป็นฝ่ายหลบตาลง แสร้งมองรูปลายสักบนแฟ้มด้วยหัวใจไหวหวั่น

“ซีเกียจเฉยๆ” เขาโน้มกายไปข้างหน้าเล็กน้อย หยิบแฟ้มสีด้าขึ้นมาก่อนเปิดไปด้านหลังสุดแล้วยื่นให้ดู “แต่ถ้าคุณชอบแนวประมาณนี้”

“...”

“เพียออกแบบให้ได้นะ”

เดียร์เสยริมฝีปาก ก่อนหน้านั้นประหม่าอยู่แล้ว พออีกฝ่ายแทนตัวเองด้วยชื่อยิ่งทำตัวไม่ถูกขึ้นไปอีก เขาพรัลมหายใจแล้วมองลายสักรูปนกบนกิ่งไม้ที่ขาของเพีย ซึ่งเจ้าตัวเป็นคนออกแบบเอง

“อันนี้ก็ของคุณเหรอ”

“ไหนครับ”

“นี่” นิ้วเรียวยาวบนลายสักถัดมาข้างๆ กัน เป็นรูปเรือซึ่งเป็นหมากตัวหนึ่งของหมากรุกถูกพันด้วยเถาดอกกุหลาบ มันโดดเด่นจนเตะตา

“ใช่ครับ ของเพีย”

“ชาวค่ายังสวยเลย”

“อา...ของจริงอยู่นี้ครับ” เพียบอกเสียงเรียบก่อนยื่นแขนไปข้างหน้า เขาสักมันไว้บนข้อมือด้านในข้างซ้าย เป็นลายสักเล็กๆ ไม่ได้ใหญ่นัก

“คุณออกแบบสวยมาก ๆ” เดียร์ชมจากใจจริง กำลังนึกว่าหากเป็นตัวเองควรสักมันไว้ตรงไหนดี มีคิดเอาไว้บ้างแต่ยังเลือกไม่ได้เหมือนกัน เพราะงั้นเขาควรเลือกจุดที่จะสักก่อนหรือเปล่านั้น

“...สะบัก สีข้างเอว ต้นขา”

“...”

“ถ้าให้คุณช่วยเลือก”

“...”

“คุณว่าผมสักตรงไหนดี”

“จริง ๆ อยู่ที่คุณชอบ”

“...”

“แต่ถ้าถามเพย”

“...”

“ก็สีข้าง”

ทั้งสองสบตากันอีกครั้ง หนนี้เดียร์ไม่ได้หลบไปไหน จดจ้องจนเหมือนถูกผลักให้เข้าสู่วังค์ นัยน์ตาสีดำสนิทคู่นั้นชวนดึงดูดใจได้เป็นอย่างดี เดียร์กลืนน้ำลายยามคนตรงหน้าขยับกายยืดตัวขึ้น มองแทบไม่รู้เลยว่าอีกฝ่ายมีลายสักอยู่ตรงส่วนไหนของร่างกายบ้าง

“งั้นผมให้คุณออกแบบด้วยได้ไหม”

“ถ้าคุณต้องการก็ได้นะ”

“ผมต้องจองคิวหรือเปล่า เห็นพี่ขอสอบถามว่าปกติคุณไม่รับวอล์กอิน” เขาอธิบายบ้างก่อนลุกขึ้นยืนแล้วเดินตาม อีกฝ่ายหยุดยืนอยู่ตรงชั้นหนังสือ ระยะห่างลดลงจนชิดใกล้ กลิ่นน้ำหอมแบบเมื่อคืนตรึงติดปลายจมูก

“ไม่เป็นไร เพยเป็นคนรับคุณเอง” เขายิ้มน้อย ๆ ล้วงแท็บเล็ตส่วนตัวออกมาจากกระเป๋า ส่วนมากใช้ในการออกแบบ “คุณอยากได้รูปอะไรครับ”

“นั่นแหละครับปัญหา ผมยังไม่รู้เลยว่าจะสักอะไรดี”

“แต่อยากลักรหรือ” เพยหันไปมองหน้า อีกคนผงกศีรษะชื่อ “มีอะไรที่ชอบเป็นพิเศษไหม”

เดียร์แม้ริมฝีปากพลางคิดตาม “ลักรครั้งแรก...ลักรชื่อตัวเองก่อนดีกว่า”

“งั้นคุณหาฟอนต์สวยๆ ก็ได้ แต่เพิ่มอะไรที่มันเป็นตัวคุณเข้าไปจะได้พิเศษ” ชายหนุ่มอธิบาย ก่อนหมุนตัวเผชิญหน้ากับอีกฝ่ายตรงๆ “ลักรชื่อเป็นแนวตั้งหรือแนวนอนครับ”

“แนวตั้งน่าจะสวยดีนะครับ คุณว่าไงไหม”

“แนวไหนก็สวย”

“...”

“คุณใช้ชื่อจริงหรือชื่อเล่น” เขาถามตามความอยากรู้ ภายในหัวกำลังออกแบบคร่าวๆ ให้แก่อีกฝ่ายด้วยการพิจารณาลักษณะรูปร่างและนิสัย เรียกว่าเขาหยิบเอาสิ่งๆ ที่คิดว่าน่าจะเป็นความชอบของอีกคนมาผสมผสานมากกว่า

“ชื่อเล่นครับ ออ...ผมชื่อเดียร์”

“เดียร์แบบดัดเบิ้ลอีอาร์?” ยอมรับเลยว่าเดียร์ที่ผุดขึ้นมาคือ Deer แปลว่าควาง ทว่าอีกฝ่ายส่ายหน้าแทนคำตอบ เช่นนั้นจึงเหลืออีกหนึ่งรูปแบบที่นึกออกคือ Dear “ดีอีเออาร์ เดียร์...”

“...”

“ที่รักใช้ไหมครับ”

“คะ...ครับ ใช่ครับ” ก้อนเนื้อภายในอกสั่นไหวอย่างรุนแรง เดียร์พ่นลมหายใจออกราวกับมีกระแสไฟฟ้าแล่นผ่านทั่วร่าง สองข้างแก้มร้อนวูบวาบ

เดียร์เพื่อเจ๊อกินไปแล้ว

“ชื่อน่ารักจัง” เขาชมแล้วยกยืมให้หนหนึ่ง รู้สึกแบบนั้นจริง ๆ ถึงได้พุดออกไป “คุณลองดูฟอนต์ในเครื่องเพยก่อนก็ได้ ถ้าไม่ถูกใจค่อยลองหาเอง”

“คุณสะดวกหรือครับ”

“สะดวกสิ” ชายหนุ่มว่าพลางเดินกลับไปนั่งโซฟารับรองแขก วางแท็บเล็ตลงบนโต๊ะแล้วพิมพ์คำว่า ‘Dear’ ลงไป จากนั้นจึงเลื่อนหาฟอนต์ที่คิดว่าเข้ากับร่างกายของอีกฝ่าย เดียร์ทั้งตัวลงนั่งข้างกัน ทำให้เพยชะงักไปครู่หนึ่ง น้ำหอมกลิ่นหวานเหมือนวานิลลาผสมแป้งเด็ก ค่อนข้างอธิบายยากแต่ไม่ฉุนเลยสักนิด

เพยคิดว่ามันเหมาะกับเดียร์แล้ว

“ขอบคุณเป็นฟอนต์ตัวเขียนได้ไหมครับ”

“ได้ครับ” เดียร์กวาดสายตา ตะปลายนิ้วเลื่อนเลือกดูฟอนต์ตามที่อีกฝ่ายมี เขาชอบฟอนต์ตัวเขียนมาก ๆ และในเครื่องของเพยมีให้เลือกจนตาลาย

“คุณ” ก่อนนี้ก็ได้ว่าการออกแบบลายสักน่าจะใช้เวลานานพอสมควร

“ครับ?”

“วันนี้คุณไปฟอรั่มหรือเปล่า” เพยเลิกคิ้วขึ้นทันทีเมื่อเขาถามจบ “ถ้าคุณอยู่ที่นั่นตลอด ผมจะวนกลับมาใหม่ตอนไปเอาบัตรคืนมาแล้ว”

“ไปหลังปิดร้าน”

“งั้นผมมาหาคุณอีกนะ” หัวใจของเขาฟูฟ่องได้ครู่หนึ่งแล้วเขาลงตอหนักได้ว่าไม่ได้มีคนเดียว “ไม่สิ...วันนี้ผมมากับเพื่อน ไม่บ่นแน่ ๆ ถ้าผมขอใหวนกลับมาอีก”

“คิดจะมาที่นี่ตอนห้าโมง ถ้าคุณไม่ได้มีธุระอื่นจะอยู่รอไหม” เพยเสนอทางเลือกให้ ไม่คิดบิบบังคับให้ตกลง ทว่าคงดีใจจนเนื้อเต้นหากอีกฝ่ายเลือกทางนี้ “เพยจะบอกให้หยิบมาด้วย”

“ผมเกรงใจนะครับ อีกอย่าง...ถ้าอยู่ที่นี่ ตอนออกแบบเสร็จแล้วผมก็กลับไม่ได้อยู่ดี” เดียร์หัวเราะร่วน นัยน์ตาคู่คมแสดงความรู้สึกบางอย่างออกมา ซึ่งเขาเดาไม่ออกเลยว่าคนตรงหน้ากำลังคิด

อะไรอยู่

“ไม่ได้บังคับนะ”

“...”

“แต่ถ้าคุณไม่ถือ”

“...”

“เดี๋ยวเพยไปส่ง”

ฮือฮือ

‘กูรูนะมึงคิดอะไร’ นั่นเป็นคำพูดติดหัวเราะหลังเดียร์บอกให้ไม่ฟังว่าเขาขอไม่ไปเที่ยวด้วย เพราะอยากอยู่เลือกลายสัก ปฏิเสธไม่ได้หรอกว่ามันเป็นหนึ่งในเหตุผล และเพื่อนที่รู้ใจมักมองกันออกว่ามีอะไรมากกว่านั้น

จำได้ว่าเขายิ้มแล้วไหวไหล่เหมือนยอมรับกลายๆ แม้เกรงใจคุณเพย แต่ใจมันสั่งให้ตอบตกลงอยู่ที่นี้ต่ออีกสักพัก

ทำนองเพลงยังคงดังต่อเนื่องภายในห้องสัก เขาเลือกฟอนต์ได้แล้ว แต่คนออกแบบไปช่วยพี่ชอสชนของอะไรสักอย่าง เดียร์อาสาไปช่วยแล้วแต่เพยสั่งให้นั่งนิ่งๆ จึงต้องยอมทำตาม พอนานเข้าเขาจึงลุกไปเอาแฟ้มลายสักมาเปิดดูอีก

เดียร์ยกมือดูนาฬิกาก่อนหันไปให้ความสนใจกับโทรศัพท์ ตอนแรกเขาจากไม้ที่ส่งมาบอกกับเขาว่าถึงคอนโดตัวเองแล้ว คินนี่อย่างไรก็จะไปฟอร์จูน หากเขาเปลี่ยนใจก็ตามไปสมทบได้เสมอก่อนประตูห้องสักจะเปิดออกเรียกให้เขาเงยหน้าขึ้นมอง เพยเดินกลับเข้ามาพร้อมกระเป๋าหนังแบรนด์หนึ่ง อีกมือถือถุงอาหารจนเขา

ต้องช่วยหยิบมาวางบนโต๊ะ

“ไม่บอกกับซอสว่าคุณยังไม่ได้กินอะไรเลย เพยเลยให้คิวเวะซื้อข้าวเข้ามาด้วย”

“ผมเกรงใจมาก ๆ เลยครับ”

“ไม่เป็นไร เพยก็ยังไม่ได้กินอะไรเหมือนกัน...คุณนั่งรอก่อนนะ”

แขกผู้มาเยือนไม่กล้าถามว่าอีกฝ่ายจะไปไหน เขาผงกศีรษะ แล้วหย่อนตัวลงนั่งจัดแจงหยิบอาหารต่าง ๆ ออกมาวาง จากนั้นจึงล้วงกระเป๋าเงินเพื่อจะช่วยจ่าย รอสักพักเพยก็กลับมาพร้อมแก้วสองใบ น้ำเปล่าหนึ่งขวด และเบียร์แช่เย็นหนึ่งกระป๋อง

“ทั้งหมดเท่าไรครับ เดี่ยวผมช่วย...”

“ไม่ต้องช่วยออกหรอก คิวบอกว่าโกโทะที่สูงโทลิ้มคินบัตร์” เพยอธิบายเสียงเรียบ วางแก้วน้ำลงบนโต๊ะก่อนเปิดขวดน้ำเปล่า แล้วเทลงไป เขาซ่อนสายตามองแล้วหลุดยิ้มเมื่ออีกฝ่ายแสดงสีหน้าราวไม่เชื่อใจ “ไม่เชื่อเหรอครับ”

“ก็นิดหนึ่งครับ” เดียร์ขึงใจ ในแต่ละวันคงมีคนลิ้มบัตร์เยอะแยะ แล้วเจ้าของร้านโกโทะให้แบบนี้หมดเลยหรือ

“ปกติถ้าอยู่ร้านคิวจะให้คู่ปองลดค่าเครื่องดื่ม แต่คุณไม่ได้ไปคิวเลยซื้อข้าวให้แทน เพราะมันไม่ต้องจ่ายหรอก” คนตรงหน้าย่นจมูก เพยคิดว่าเจ้าตัวคงไม่รู้ว่าทำหน้าที่แบบนั้นแล้วมันน่าเอ็นดูขนาดไหน “เพยไม่ได้อยากขัดใจคุณนะครับ”

“คือ...คุณมองออกเลยเหรอ” เดียร์หัวเราะแหะพลงงม้มริมฝีปาก “ผมไม่ได้ไม่พอใจนะ แต่แค่เกรงใจมาก ๆ”

“เพยบอกไม่เป็นไร ก็ไม่เป็นไรจริงๆ”

เพยว่าพลงงม้มบัตร์ประชาชนของเดียร์ออกมาจากกระเป๋าทางเกงแล้วยื่นให้ เจ้าของบัตร์รับไปเก็บแล้วเอ่ยขอบคุณยกใหญ่ เพื่อนเขารับมารับไปเพราะมันมีฤทธิ์อื่นต่อกับซอส เพราะฉะนั้น

ตอนนี้ที่นั่งจิ้งเหลนเพียงพวกเขาสองคน

“ขอบคุณนะครับ”

“ถ้ากินข้าวกับเฟยคุณโอเคใช่ไหม” เขาถามด้วยเสียงเรียบเฉย
ทว่าอีกคนดันแสดงสีหน้าไม่เข้าใจ “กลัวว่าคุณจะไม่ชอบร่วมโต๊ะกับ
คนแปลกหน้า”

“ไม่แปลกหน้าสักหน่อย ผมเจอคุณสองครั้งแล้ว แถมคุณยัง
ใจดีอีก”

“ไม่ได้ทำอะไรเลยครับ” เสียงหัวเราะเกิดขึ้น

เดียร์จัดสายตามองคนตรงหน้าทุกการกระทำ ตั้งแต่เปิดฝา
กระป๋องเบียร์จนได้ยินเสียงดังกรึก แอบลอบมองท่าทางการยกขึ้น
กระดก อดัมส์แอบเปลี่ยบับสัน และเขาคงสังเกตนานเกินไป เจ้าของ
ลำคอระหังถึงได้ลัดมือที่ถือแก้วลงมา

“เฟยมีอีกนะ”

“หะ...หือ”

“คุณอยากดื่มหรือเปล่า” เฟยแก้งถาม เขารู้ตัวตั้งแต่เปิด
กระป๋องแล้วว่ากำลังโดนจ้องอยู่ กระนั้นไม่ได้คิดว่าตัวเองถูกคุกคาม
หรืออะไรทำนองนั้นหรอก น่าจะไม่รู้ตัวมากกว่าเพราะตอนนี้ยัง
ไม่หือไม่อือกับเขาเลย “เดียร์”

“ปะ...เปล่าครับ” เขาสายหน้าระริว ยกมือขึ้นเกาแก้มแก้มแก้ม
ก่อนเอ่ยปากบอกความในใจ “ขอโทษที่แอบมองคุณนะ ผมไม่ได้
ตั้งใจ”

“ไม่ได้ทำอะไรเลย นึกว่าคุณอยากดื่ม” ซื่อตรง...เป็นคำเดียว
ที่ निकอก ไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายทำให้เขายิ้มไปที่ไหนแล้ว “กินข้าว
ได้แล้วครับ”

เดียร์พยักหน้าแล้วรอให้คนตรงข้ามเปิดประเดิมก่อนจากนั้น
เขาจึงทำตาม พวกเขานั่งกินข้าวเงียบๆ โดยไม่มีใครพูดอะไร เป็น
ไม่กี่ครั้งเลยที่เขาได้นั่งกินข้าวกับคนที่เพิ่งรู้จักเมื่อวาน อารมณ์

เหมือนกำลังจะทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่สมัยเข้าเรียน

ใช้เวลาสักพักใหญ่กว่าจะจัดการจนหมดกล่อง เดียร์ช่วยเก็บทุกอย่างลงถุงขยะเรียบร้อย เขาดูนาฬิกาอีกครั้งแล้วพบว่าตอนนี้เกือบหนึ่งทุ่มแล้ว ตามกำหนดร้านของเพย์เปิดตอนสามทุ่มแปลว่าตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา

“คุณมีลูกค้าหรือเปล่าครับ” หากมีลูกค้าแล้วเขาต้องย้ายตัวเองไปนั่งที่อื่น จะมานั่งรบกวนอยู่ในห้องได้อย่างไร

“มีคนเดียวครับ แต่ไม่รู้ว่าเขาจะเลื่อนวันหรือเปล่า สองทุ่มถึงจะโทร. มาบอก”

“ถ้าเกิดว่ามี ผมจะลงไปรอข้างล่าง”

เพย์ยังไม่ได้ตอบอะไรเพราะไม่แน่ใจว่าลูกค้าจะมาไหม หากมาเขาจะไปเปิดห้องนอนแขกให้อีกฝ่ายรอ ถ้าเพื่อนเขารู้ว่าเดียร์ได้รับอภิสิทธิ์ขนาดนี้ก็คงถามอย่างตรงไปตรงมาว่าเขาสนใจใช่หรือไม่ และใช่...

เขาสนใจเดียร์ตั้งแต่เมื่อคืน กระนั้นมองว่ามันจบขงจึงไม่ขอช่องทางติดต่อกัน แต่คิดอยู่เหมือนกันว่าหากอะไรบางอย่างพาให้วนกลับมาเจอกันอีกครั้งคงไม่ปล่อยให้ต่างคนต่างไปโดยที่ยังไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง อีกทั้งห้องนอนแขกไม่ใช่ไพรเวทโซนหรอก

พื้นที่ส่วนตัวของเขาจริง ๆ คือชั้นสี่ที่ยังไม่เคยมีใครขึ้นไป

“คุณอยากลักขนาดแค่ไหนครับ” คนชำนานูฟี่เข็มถามขณะลากปลายปากกาบนจอแท็บเล็ต หลังจากพูดคุยถึงความเป็นเอกลักษณ์เขาจึงวาดฝูงผีเสื้อบนลายสักของเดียร์เพราะเจ้าตัวริเคอสต์มาด้วย

“อา...ผมยังไม่ได้คิดเลย...ถามคุณได้ไหม” เดียร์หัวเราะ “คุณจะว่าคาถาหรือเปล่า ผมถามทุกอย่างเลย”

“ไม่ว่าคาถาหรือ แต่เพย์ต้องดูนะ” เป็นน้ำเสียงทุ้มหนึ่งที่ทำให้เดียร์ใจเต้น เขาเข้าใจความหมายในทันทีเลยด้วยซ้ำ “ถ้าคุณไม่

โอเค ลองถามไม้ก็ได้ครับ เดี่ยวค่อยมาบอกเพย”

“ผมต้องให้คุณสักอยู่แล้ว ทำไมจะไม่โอเค” เดียร์เอ่ยเสียงเบา เป็นการอนุญาตให้เจ้าของห้องสัมผัสตัว “คุณจะดูให้เลยไหม”

เพยตอบรับด้วยการพยักหน้า ไม่ได้อึกอึ้งให้เสียเวลา เขาวางปากกาแท็บเล็ตลงก่อนลุกขึ้นยืนแล้วเดินเข้าไปใกล้ เดียร์ใส่ชุดแนบชิดกับร่างกาย คงเป็นครั้งแรกที่เขาภิประหม่า

“ขอโทษนะครับ” เสียงทุ้มเอ่ยราวกระซิบ นิ้วชี้กับนิ้วกลางแตะคร่าว ๆ ตรงสี่ข้าง ขยับลงต่ำเล็กน้อยแล้วถามความต้องการ “ตรงนี้ต่ำไปหรือเปล่า”

“...สูงอีกนิดได้ไหมครับ” เดียร์ขบริมฝีปากยามปลายนิ้วเลื่อนขึ้นมาข้างบนตามคำสั่ง โอเคความร้อนแผ่ทะลุชั้นเสื้อเชิ้ต เขาคงหายใจทั่วท้องกว่านี้หากคนที่ดูให้ไม่ใช่เพย

เพราะเป็นคนที่เขาสนใจ...ถึงเริ่มหายใจติดขัด

“คุณม่านำกระจกดีกว่า” ไม่ว่าเปล่าฝ่ามือใหญ่ยังดึงข้อมือให้เดินตามไปยังหน้ากระจกแต่งตัวบานยาว มันใหญ่ขนาดสองคนยืนซ้อนกันแล้วมองเห็นร่างกายครบทุกสัดส่วน เพยยืนซ้อนอยู่ด้านหลัง เขาสูงกว่าเดียร์เล็กน้อย แตะนิ้วบริเวณสี่ข้างด้านซ้ายอีกหน “ตรงนี้”

“...” เดียร์ลอบกลืนน้ำลาย ถ้อยคำราวกระซิบชิดใบหู พอโดนยืนซ้อนหลังแบบนี้แล้วเพยดูดีเป็นบ้า มัดผมแล้วอันเดอร์คัตข้างโคตรสะดูดตา แอบเห็นลายสักบนท่อนแขนซ้ายด้วยแต่ไม่รู้ว่ามีรูปร่างอะไรเพราะอยู่ใต้ร่มผ้า เดียร์กดสายตาลงต่ำมองนิ้วของเพยที่ขยับลากขึ้นมา

“หรือตรงนี้”

“ตรงนี้...เลย” เดียร์ตอบเมื่อได้ตำแหน่งที่พอใจ “ผมอยากสัมผัส”

“...”

“ชมพู่จะเข้าไหม”

“เข้าสิ สีไหนก็เข้ากับคุณ” เฟยละมือนลงจากสีข้างเอวของอีกฝ่าย กดใบหน้าลงต่ำมองต้นคอแล้วหลุดพูดออกไป “หลังต้นคอก็สวยนะ ถ้าคุณชอบ”

“ปกติแล้วคนอื่น ๆ เหนียมลึกตรงไหนกันบ้างครับ”

“สะบัก เฟยแตะะบอกตำแหน่งได้ใช่ไหม” เขาขออนุญาต พอเจ้าตัวพยับหน้าจึงถือวิสาสะวางฝ่ามือลงทาบบริเวณสะบักแผ่วเบา ขยับไล่ไปตรงจุดอื่นๆ ตามคำพูด “หลังหู หลังคอ หลังต้นแขน... ข้อมือด้านใน”

“ถ้าข้างหน้าล่ะครับ” เฟยชะงัก ละมือนลงแนบลำตัวเพราะไม่คิดแตะต้องอีก มากเกินไปแล้ว เหมือนเขากำลังโดนปั่นหัวอย่างไรไม่รู้

“ตามแนวไหล่ปลาร้า กลางอก บางคนก็ลึกตรงหน้าท้องไล่ไปจนถึงต้นขา จากสีข้างเอวถึงสะโพก หรือตรงอื่นตามทรีเควสต์ แต่เฟยไม่รับลึกตรงเนื้ออ่อนนะครับ” เขายิ้มแล้วพูดต่อเมื่อการกำหนดขนาดลายลึกยังไม่สมบูรณ์ “กลับมาที่รอยลึกของคุณได้แล้ว”

“หะ...หือ” เดียร์ท้วงก่อนโดนจับพลิกให้หมุนด้านข้างเข้าหากระจก มือใหญ่แตะสีข้างอีกครั้งแล้วกางนิ้วออกตามแนวยาว

“สูงเท่านี้ กว้างเท่านี้” เฟยถามขณะลอบมองสีหน้าของอีกฝ่ายผ่านกระจกเงา เดียร์ยื่นคิ้วเข้าหากันเล็กน้อยทำให้เขาต้องถามต่อ “ไม่โอเคหรือครับ”

“มันก็โอเคนะ แต่พอทาบผ่านเนื้อแล้วผมมองไม่ค่อยชัดเท่าไร”

เจ้าของร่างสูงเงิบเพื่อสังเกตสีหน้า รู้สึกว่าเจอตบแสบเข้าเสียแล้ว เขาจำต้องลองเชิงด้วยการขยับใบหน้าชิดต้นคอ กลืนน้ำหอมอ่อนๆ ชวนให้กลิ่นแก้งยังนัก จมูกโด่งขยับใกล้ใบหูเมื่อเจ้าตัวดีไม่ขยับหนีไปไหน

เพยจึงมีทางเลือกให้อีกแล้ว

“คุณจะไม่เลือกขึ้นโป หรือปลดกระดุมแล้วถอดข้างนี้ออก” เจ้าของเสียงทุ้มเอ่ยพลางรังคอกเสื้อเซ็ตข้างซ้ายจนแหวกออก เพยให้เห็นผิวเนียนละเอียด ไม่ว่าจะเลือกขึ้นหรือปลดกระดุม...ทางเลือกไหนก็เห็นสีข้างได้ชัดเจน

กระนั้นเขาไม่อาจรับรู้เลยว่าตอนนี้คนตรงหน้ากำลังคิดอะไรอยู่

“แล้วคุณคิด...” เสียงหวานถามไม่ทันจบประโยคก็โดนพูดแทรกขึ้นมาว่า

“ทว่าเพยไม่เคยเป็นผู้ถูกกล่าว

“ถ้าคุณถาม”

“...”

“เพยจะบอกให้ถอดนะ”

ระหว่างเลือกขึ้นกับถอด...

เป็นตัวเลือกที่ไม่ได้ตัดสินใจยากนัก นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนมองเพยผ่านกระจกเงา อีกฝ่ายยังคงยืนซ้อนอยู่ด้านหลังคล้ายสังเกตว่าเขาจะอย่างไร

เดียร์ไม่ได้ตอบ ทว่าสองมือเล็กยกขึ้นปลดกระดุมเสื้อเซ็ตออกทีละเม็ดจนถึงเม็ดสุดท้าย สะดุ้งเล็กน้อยตอนคนด้านหลังขยับเข้ามาใกล้ ใช้นิ้วชี้และนิ้วกลางช่วยรังคอกเสื้อลงจนหลุดออกจากหัวไหล่

“เพยจะบอกให้ฟัง”

“คะ...ครับ” เสียงทุ้มกระซิบใกล้ใบหู รับรู้ได้ถึงไอความร้อนที่เป่ารดต้นคอจนขนลุกชัน เดียร์เฝ้าริมฝีปากตอนฝ่ามือใหญ่แตะสีข้างอีกครั้ง

“ชื่อคุณแนวตั้ง ดี อี เอ อาร์”

“อ้อ” เขาเกร็งหน้าท้องอัตโนมัติยามเพื่อย่อตัวลงจนใบหน้าอยู่ระดับเดียวกับตำแหน่งลัก นิ้วชี้แตะผิวเนื้อแล้วพูดต่อ

“ขยับมาตรงนี้ ใส่มือเสื้อสองตัว” ภาพในหัวของเขาคือมีเสื้อสองตัวอยู่ตรงอักษริติและอาร์คนละฝั่ง “กับข้างล่างอีกสอง คุณอยากเพิ่มอะไรอีกไหม”

“ผูกพัน”

“หือ” เพยแหงนหน้าขึ้นมอง เป็นจังหวะเดียวกันกับตอนที่อีกฝ่ายก้มลงมาพอดี ทั้งสองสบตากันอีกครั้ง ก่อนเขาจะเลิกคิ้วขึ้นด้วยความไม่เข้าใจ “คุณพูดต่อสิ”

“ถ้าให้ชื่อเดียร์ผูกพันกับผีเสื้อละครับ”

“เลาวัลย์”

“เหมือนเถากุหลาบบนหมากเรือของคุณหรือเปล่า” เดียร์ถามอย่างไม่คิดอะไร ทว่าตนเป็นคำถามเรียกรอยยิ้มจากอีกฝ่ายเสียอย่างนั้น “ผมถามอะไรผิดไปไหม”

“ไม่ผิดหรอก ที่คุณบอกก็ถูก” เพยหัวเราะในลำคอ ก่อนยืดตัวขึ้นมาเต็มความสูง “ความผูกพันของคุณ เป็นเรื่องที่ทำให้มีความสุขหรือเจ็บปวด”

“...” คนถูกถามชะงักลมหายใจเมื่อท่อนแขนข้างซ้ายยื่นมาตรงหน้า เดียร์จดยตามองและพินิจรายละเอียดอีกหนึ่งรอบ หนนั้นมันชัดกว่าเดิมเพราะอยู่ใกล้กันมาก ๆ “ผมเพิ่งสังเกต...”

“เพยสักกลายนี้เพราะผูกพันกับมัน แต่เป็นความผูกพันที่ทำให้เจ็บ”

“เถากุหลาบเลยมีหนามหรือ” ถึงแม้คนด้านหลังจะไม่ได้ตอบ แต่แสดงออกให้รู้ด้วยการพยักหน้าแผ่วเบา เดียร์ลอบกลืนน้ำลาย หนแรกเขาไม่ได้คิดอะไรมากมายเลยด้วยซ้ำ ทว่ามันมีที่มาที่ไปมากกว่านั้นและคงไม่ใช่ทุกคนที่อยากบอกเล่าความเป็นมาของลายลักให้คนแปลกหน้าฟัง “ผมขอโทษนะ”

“ขอโทษทำไมครับ”

“ก็ผม...” เดียร์เบนหันหน้ามองตรงแล้วก้มลงต่ำอัดโนมิตี รู้สึกผิดขึ้นมาเสียอย่างนั้น อีกคนวางฝ่ามือลงบนหัวไหล่ของเขา ขยับผ่านมาแตะปลายคางก่อนจับเชิงบังคับให้หันมองทางกระจกใบหน้าของเฟยเคิลือบรอยยิ้มบางๆ

“อย่าคิดมากครับ แค่เล่าให้ฟัง” ไม่รู้ว่าทำไมพอได้ยินเสียงไอ้ความคิดหนักอึ้งถึงกระจายตัวออกไปดื้อๆ จนหัวใจเบาหวิว “ความเห็นส่วนตัวนะ เฟยว่าคุณไม่เหมาะกับเกาที่มีหนามหรือ”

“...”

“ความผูกพันของคุณทำให้มีความสุขใช่ไหม”

“เหมือนคุณกำลังอวยพรให้เป็นความผูกพันที่มีความสุขมากกว่าถามคำถามเลย” เดียร์หลุดหัวเราะหลังตีความคำพูดกระนั้นยอมรับเลยว่าเฟยเป็นคนพูดจามีเสน่ห์และชวนให้น่าค้นหาจริงๆ

“ก็ใช่ครับ”

“ฉันตอบว่าใช่นะ น้องสาวให้ผมเป็นตัวแทนของผีเสื้อ” ลีนคำพูดคนตัวโตจึงสะฝ่ามือออกจากคาง เลิกคืบขึ้นข้างหนึ่งคล้ายอยากถามถึงเหตุผล แต่ก็ไม่ได้เอ่ยออกมา “ผีเสื้อมีระยะเวลาเติบโตมันจะเปลี่ยนรูปร่างไปเรื่อยๆ จนกว่าจะกลายเป็นผีเสื้อที่สยายปีก”

“...”

“ระหว่างนั้นต้องใช้ความอดทนเวลามันเปลี่ยนแปลง ถ้าผ่านไปไม่ได้...เราก็ตาย”

น่าสนใจ...

เฟยหลุดยิ้มออกมาอย่างไม่มีเหตุผลหลายครั้ง พอฟังแบบนี้คิดว่าอีกฝ่ายคงผ่านมาอะไรมามากพอสมควร แต่เขาไม่มีสิทธิ์ไปยุ่งวุ่นวายกับเบื้องหลังของใครจึงเงียบไว้ก่อน กระนั้นการได้พบกัน

เพียงไม่กี่ชั่วโมงกลับทำให้รู้สึกเห็นด้วย

เหมาะสมแล้วหากจะเปรียบเดียร์เป็นผีเสื้อ

สำหรับเขา...ผีเสื้อสายปีกงดงามและแตกต่างจากที่เคยพบ

“คุณสนิทกับน้องสาวมากเลยใช่ไหม” เขาถอยปลายเท้าออกมาก้าวหนึ่งแล้วยกมือขึ้นกอดอก

“ครับ”

“ดอกเยอบีร่า”

เดียร์หมุนตัวกลับมาหาทันที มองหน้าและไม่พูดอะไรสักคำ จึงบอกเป็นนัยได้ว่าเขาสามารถพูดต่อได้เลย

“ปกติแล้วดอกไม้มีความหมายแฝงแตกต่างกันออกไปตามความเชื่อ แต่ความหมายโดยรวมของเยอบีร่าที่เพย์รู้ คือไร้เดียงสา แต่เข้มแข็ง เต็มไปด้วยความหวังที่บริสุทธิ์ เป็นดอกไม้ที่มีความหมายแสบว”

“...”

“ไม่จำเป็นต้องหมายถึงคนรักอย่างเดียว แต่ได้หมดเลย ทั้งเพื่อน ครอบครัว หรือคนที่คุณให้ความสนใจ”

“คุณเก่งมาก ๆ” หัวใจของเดียร์พองฟูราวกับลูกโป่งถูกเติมเต็มด้วยสายลม ส่วนหนึ่งของความสนใจเกิดขึ้นจากเมื่อคืน และมันยิ่งมากขึ้นไปอีกกับการออกแบบลายสักให้แก่เขาอย่างใส่ใจ “ผมขอบนะ”

“คุณชอบ เพย์ก็ดีใจ” ลายสักของเดียร์ประกอบด้วยชื่อเล่นผีเสื้อที่เป็นตัวแทนของตน และดอกเยอบีร่าเป็นสัญลักษณ์ของความผูกพัน “วันนี้อาจจะออกแบบไม่เสร็จ”

“ผมไม่รีบครับ”

“โอเคครับ งั้นคุณใส่เสื้อได้แล้ว” ชายหนุ่มเดินไปใกล้ ช่วยหยิบแขนเสื้อข้างหนึ่งขึ้นมาสวมให้ เขาทำราวกับเป็นเรื่องปกติซึ่งเจ้าของเสื้อไม่เอ่ยปากห้ามสักคำจึงได้ใจ “เพย์ติดกระดุมให้นะ”

มือใหญ่ติดกระดุมไล่จากด้านบนลงข้างล่างก่อนจะชักมือ
ขยับมาจนใกล้สะดือ เมื่อครู่سابเลื้อยอีกข้างปิดอยู่เลยไม่ทันสังเกต

“ครับ...” เดียร์เพลอกลั่นลมหายใจ สัมผัสได้ว่าปลายนิ้วโป้ง
อีกฝ่ายเฉียดผ่านจีวรฝึเลื้อยบนสะดือ เหมือนไม่ได้ตั้งใจเพราะต้องดึง
เลื้อยอีกข้างเข้ามาชิด ทว่าพองเยหน้าขึ้นสบตา

“จีวรฝึเลื้อย”

“...”

ถึงได้รู้...

“สวัสดีครับ”

เพียงจใจ

ติดกระดุมเม็ดสุดท้ายเสร็จ ไม่ทันได้พูดอะไรสักคำเพยก็ทิ้ง
เขาไว้กับรอยยิ้มมุมปากชวนใจกระตุกนั้น ก่อนเดินไปรับโทรศัพท์
ที่วางไว้บนโต๊ะรับแขก คาดว่าคงเป็นลูกค้าที่นัดเอาไว้วันนี้ เขาชอบ
สังเกตความเป็นไปอย่างเงียบๆ ปรับระดับอัตราการเต้นของหัวใจ
ให้กลับมาเป็นปกติ

แต่ปกติได้ไม่ถึงนาทีดี เจ้าของห้องลักหันหน้ามามองทางเขา
แล้วพูดกับคนปลายสายแผ่วเบา ‘ไม่เป็นไร วันอื่นได้ครับ วันนี้ผม
จะปิดร้านเลย’ ปกติไม่ได้เรียกแทนตัวเองด้วยชื่อเธอ อ่า...ให้ตาย
เถอะ

เดียร์เดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับตอนที่เพย
วางสายพอดี แล้วทิ้งตัวลงบนโซฟา ยังไม่มีคำพูดอะไรนอกจากนั่ง
สบตาเฉยๆ กระทั่งเขาทนกับความเงียบไม่ไหว

“คุณปิดร้านตีสองหรือ”

“ใช่ครับ ร้านปิดตีสอง แต่ถ้าอยากอยู่นานกว่านั้นก็ไม่มี
ปัญหา” เพยตอบคำถามแบบหยิ่งเชิง ไม่ได้ระบุว่าหมายถึงใคร
ใบหน้าคมคายยังคงไว้ด้วยความเรียบนิ่งราวกับไม่คิดอะไร ทว่าคน
ตรงหน้าขมวดคิ้วมุ่นจนเขาต้องถามออกไป “เป็นอะไรหรือเปล่า”

ครับ”

“คุณหมายถึง...ถ้าใครมาลักรับคุณแล้วอยากอยู่ต่อก็ได้หรือ”
เฟยตอบด้วยการพยักหน้า ยิ่งทำให้เดียร์เพลอแสดงอาการไม่พึงพอใจ
แต่นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเปล่านะ เขามีสิทธิ์อะไรไปไม่พอใจกันแล้ว
“แล้วมีเยอะไหมครับ”

ถึงอย่างนั้นปากเจ้ากรรมดันถามอะไรออกไปไม่เข้าท่า มารู้ตัว
อีกทีตอนคนตรงข้ามเลิกคิ้วไล่ เขาจึงต้องรีบพุดแก้ตัวออกไปทื่อๆ

“...”

“ขอโทษครับ ผมเสียมารยาท คุณไม่ต้องตอบก็...” แต่ไม่ได้
พุดจบประโยค

“มีบ้าง” เฟยรู้ตัวแล้วว่ากำลังเล่นกับอะไร แสบใช้เล่นเหมือน
กัน “แต่เฟยไม่เคยให้ใครอยู่”

นั่นเป็นคำตอบที่ชัดเจนที่สุดสำหรับเขา ต้องยอมรับว่า แม้
ความชอบแรกคือรูปร่างหน้าตา ต่อให้สนใจมากแค่ไหน แต่เฟยไม่
ชอบการเจอแบบชวนชวย นอกเสียจากได้เจอเพิ่มอีกครั้งหรือสอง
ครั้ง ค่อยหาโอกาสพุดคุย และปฏิเสธไม่ได้เลยว่าบทสนทนามีส่วน
ทำให้เขาเลือกไปต่อหรือหยุด

“สายของผม คุณคิดว่าจะใช้เวลาสักนานแค่ไหน” เดียร์จำต้อง
เปลี่ยนเรื่องเพราะตอนนี้ใบหน้าของเขามันร้อนวูบวาบ ไม่คิดว่าเฟย
จะตอบกลับมามีด้วยซ้ำ

“สั้นอย่างเดียวน่าจะประมาณชั่วโมงครึ่ง” แต่กำหนดระยะ
เวลาราวๆ เท่านั้น เฟยเป็นคนละเอียดจึงใช้เวลานาน “แต่คุณอาจ
จะต้องมาหาเฟยสองวันนะเพราะลงสีด้วย”

“ถ้าคุณออกแบบเสร็จแล้วผมก็มาลักรับได้เลยใช่หรือเปล่า”
“ใช่ครับ”

“งั้นให้ผมโทร. มาถามหรือว่า...”

“เอาเบอร์คุณมาติกว่า เดียวเฟยโทร. บอก” เขาล้วง

โทรศัพท์ออกจากกระเป๋ากางเกง เพียงเสี้ยววินาทีเสียงหวานเอ่ยบอก ตัวเลขสิบหลักจึงโทร. ออก เมื่อได้ยินเสียงเรียกเข้าจากเครื่องของ เดียร์เลยกดวาง

“ไม่ใช่เบอร์บนนามบัตรเหรอครับ” เดียร์พูดขณะทวนเลขสี่หลักสุดท้ายบนหน้าจอ เขาจำได้ว่าบนนามบัตรนั้นคือสองสี่หกหก ห้าเบอร์ที่เพิกัดโทร. เข้ามาคือสองสองห้าหก แต่ก็กดบันทึกไปแล้วแหละ

“ไม่ใช่หรอ?”

“...”

“เผยให้เบอร์ส่วนตัว”

สิ้นเสียงนั้นแจ้เตือนดังขึ้น ปรากฏว่าแอปแชตเพิ่มรายชื่อผู้ติดต่อเข้ามาโดยอัตโนมัติ เดียร์เสิร์ชมีปากทอนเห็นรูปโปรไฟล์เป็นมุมด้านข้างตอนเผยกำลังสูบบุหรี่ ชื่อแชตระบุไว้ว่า ‘Fei’ เรียบง่ายแต่โดดเด่น เขากดส่งสติ๊กเกอร์ลูกกวาดไปตัวหนึ่ง เสียงแชตของเผยดังพอดีกับบนหน้าจอขึ้นว่าอ่านแล้ว

“คุณให้มาแบบนี้ ผมจะคิดเองนะว่าหักมาถามเรื่องรักได้ตลอด”

“ถ้าคุณอยากถามเรื่องอื่นนอกจากเรื่องรักก็ได้เหมือนกัน” เผยยิ้มพลางปิดล็อกหน้าจอแล้วเก็บมันลงกระเป๋า “วันนี้ลูกค้าไม่มาแล้ว คุณจะกลับเลยไหมเผยจะไปส่ง”

“ไม่รบกวนคุณแน่นอนะ”

“ไม่กวนครับ เต็มใจ” เขาไม่รู้ว่าเดียร์กำลังคิดอะไร นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนในโหล่สันเหมือนเปลวเทียน มองลึกด้วยสีหน้าเรียบเฉยแล้วพูดต่อเมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมตัดสินใจสักที “หรือคุณจะอยู่อีกสักพัก”

“อยู่เกินสิบสองได้ไหมครับ” ไม่มีใครเคยได้อยู่ที่นั่นนับเดียร์เลยแกลังหยอก อีกฝ่ายทำให้เขารู้สึกว่าตนเองพิเศษกว่าใครมากขึ้น

ทุกที

“ได้สิ” ใบหน้าคมคายเคลือบรอยยิ้มบางๆ สุดท้ายเขาคงต้องบอกความคิดของตนเองออกไปให้รู้ “ที่พูดเมื่อกี้”

“...”

“ร้านปิดดีสอง แต่ถ้าอยากอยู่นานกว่านั้นก็ไม่มีปัญหา”

“...”

“เพียบบอกคุณนะ”

ช่วยยับ

03

Butterfly

บนชั้นสี่ของสตูดิโอแบ่งเป็นสองส่วนด้วยกัน หากมอง
จากด้านล่างขึ้นมาจะเห็นว่ามิเพียงแค่ดาดฟ้าระเบียงเหล็กกัน ไฟ
ประดับสีวอร์มไวต์ห้อยระย้า กระนั้นถ้ามองมุมสูงจะเห็นว่ามีห้อง
ขนาดปานกลางด้วย เจ้าของห้องเป็นคนเรียบง่ายไม่ได้เจ้าระเบียบ
สักเท่าไร ทว่าภายในจัดวางสิ่งของเรียบร้อยไม่ระเกะระกะ

ซึ่งมันเป็นที่ที่ทวงแหวน

เจ้าของร้านสูงเปิดประตูบานเลื่อนก่อนเดินออกมาต้อนรับหน้า
ระเบียง เขาล้วงไฟแช็กจากกระเป๋ากางเกง ยกมือขึ้นป้องกันลมแล้ว
จุดไฟปลายมวนบุหรียี่ห้อโปรด ความแดงฉานก่อตัวขึ้นช้าๆ เผา
ไหม้ทีละนิดจนควันสีหม่นกระจายฟุ้ง ลมหายใจผสมกลิ่นหวานซ่อน
เปรี้ยวจากบุหรีผลไม้

เพียชอบกลิ่นเซอวีร์เป็นพิเศษ

ชายหนุ่มผอมลมหายใจ กลิ่นหอมหวานจึงล้อมรอบกาย เขา
คาบบุหรีไว้ในปากเมื่อสายลมพัดพาเอาเส้นผมปลิวลู่ ดึงหนังยาง
สีดำออกมาจากข้อมือแล้วรวบผมลวกๆ ครู่เดียวเรียวคิ้วขมวด

ไม่สมหวังด้วยค่ะ ถ้าทำได้เราก็จะก้าวข้ามกำแพงการเขียนของตัวเองเหมือนกัน เพราะยังไม่เคยมีเรื่องที่เราตัวละครมาฆ่าทิ้งเล่นๆ เลย (ซ้ำ)

ปีนี้เราเลยมีเป้าหมายว่าจะสร้างผลงานที่หลากหลายมากขึ้นค่ะ สำหรับเราการเขียนนิยายเป็นความสุข ความทรงจำ เป็นอิสรภาพของเรา และเป็นความฝันด้วย เพราะอย่างนั้นเราเลยขอบคุณนักอ่านทุกคนจากใจอยู่เสมอ เพราะกำลังใจของพวกคุณเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เรามีความสุขเช่นกัน เราดีใจมากเลยที่ได้รับความรักของพวกคุณ และหวังว่าพวกคุณจะติดตามกันไปอีกนานๆ นะคะ

หากคุณนักอ่านท่านใดอยากสอบถาม พูดคุย หรือหักมาหวิด นิยายก็แวะมาได้เสมอเลยน้ำ ช่องทางการติดตามหลักของเราคือ Twitter และ Fanpage Facebook ในชื่อว่า Stuffilac ค่ะ แล้วตอนนี้อัปเดตนิยายลงทางเว็บไซต์ ReadAwrite เป็นหลัก ฝากตัวฝากใจ และฝากผลงานของเราด้วยนะคะ ขอบคุณทุกคนที่สนับสนุนค่า :-)

ตัวอย่าง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาพอร์นบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า

แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

e-mail : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com